

# CULEGERE DE GÂNDURI

J.N. Darby

**GBV**

© 1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

*Postfach 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany*

## Păcatul

*„Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu!” (Romani 3.23)*

Un singur păcat este mai groaznic pentru Dum-nezeu decît sînt pentru noi mii de păcate sau chiar toate păcatele lumii.

Activitatea unei voințe independente este originea păcatului.

Dumnezeu nu lasă nimic să se întîmple ca și cum nu s-ar fi întîmplat; El poate să ierte toate, El poate să curețe de orice păcat, dar El ține seama de toate.

Domnul Isus Hristos este DRAGOSTE; cu cît vina mea este mai mare, cu atît am mai mare nevoie de El.

Dacă toate păcatele făptuite în lume ar fi întrunite în persoana ta și tu ai fi autorul lor, aceasta n-ar trebui să te împiedice să crezi în Dom-nul Hristos și să vii la Dumnezeu prin El.

Gîndește la starea reală a omului în ce privește încrederea pe care el și-o pune mai degrabă în om decît în Dumnezeu. Dacă vecinul lui i-ar cere să facă un lucru despre care conștiința lui i-ar spune că este rău înaintea lui Dumnezeu, el ar păcătui mai degrabă împotriva lui Dumnezeu și ar săvîrși acest rău, decît să își supere vecinul.

A păcătui și a-ți împlini datoriile religioase, aceste două lucruri merg împreună. Cînd puterea evlaviei lipsește, contactul cu lucrurile sfînte nu este decît „tot mai primejdios”.

Dacă inimile noastre nu simt ce înseamnă păcatul, Domnul Isus Hristos a simțit acest lucru, atunci cînd a băut paharul amar și a fost făcut păcat în locul nostru; dar, dacă noi n-am înțeles - cel puțin într-o anumită măsură și nu, fără îndoială, în întregime - cum a înțeles Domnul Isus enor-mitatea păcatului în ochii lui Dumnezeu, sîntem cu totul străini de gîndul Domnului Hristos.

Adam a păcătuit și L-a părăsit pe Dumnezeu, pentru că dădea un mare preț ademenirilor lui Satan. El a crezut că Diavolul era pentru el un prieten mai bun decît Dumnezeu; el a învățat după aceea, pe propria lui piele, că vrăjmașul este min-cinos, că n-a avut niciodată putere de a da ce promitea, iar cursa întinsă de el îl conducea la moarte pe cel ce mușca din ea, căci „plata păcatului este moartea” (Romani 6.23).

Pe cruce a fost răstignit un Om fără pată, un Om desăvîrșit; și acest Om a fost părăsit de Dumnezeu.

Ce spectacol în ochii lumii! Este surprinzător că soarele - astrul minunat, care mărturisește slava lui Dumnezeu în creațiune - s-a întunecat cînd Martorul credincios și adevărat își ridica glasul spre Dumnezeul Său și nu primea nici un răspuns? Părăsit de Dumnezeu! Pentru ce

motiv? Ce parte am eu la această cruce? Una singură: păcatele mele. Acest ceas solemn, mai presus ca oricare altul, depășește orice închipuire și rămîne unic în analele veșniciei.

Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul - mai degrabă a murit decît să lase ca păcatul să-și con-tinue existența înaintea lui Dumnezeu! »

Din clipa în care harul lucrează în inimă, el produce sentimentul păcatului. în același timp, dra-gostea Domnului Isus Hristos, atingînd conștiința, adîncește în suflet convingerea păcatului; inten-sitatea acestuia din urmă are ca măsură con-vingerea mai mult sau mai puțin adîncă a dragostei Domnului Isus Hristos!

### **Harul**

*„Dumnezeul oricărui har!" (1 Petru 5.10)*

Oh! Cînd se va ridica inima omului, chiar si numai în gîndire, la înălțimea harului și a răbdării lui Dumnezeu?

Dragostea care este în Dumnezeu - și nu vreo atracție în omul păcătos - explică dărnicia fără margini a primirii sale în Domnul Isus Hristos!

Felul în care omul firesc înțelege mila ar fi nu ca Dumnezeu să șteargă păcatul, prin vărsarea sîngelui Domnului Hristos, ci ca El să trateze păcatul cu o oarecare indiferență; aceasta n-ar mai fi har.

Nimic nu se dă în „țara depărtată", nici chiar roșcovele porcilor. Satan vinde totul și aceasta foarte scump: sufletele noastre sînt prețul. Totul trebuie cumpărat; principiul lumii este acesta: nimic gratuit. Pentru a găsi pe cineva care dă, trebuie să vii la Domnul Dumnezeu.

Harul nu are nici margini, nici limite. Orice vină am avea, oricît de vinovați am fi (și nu putem fi decît niște mari vinovați), în ciuda tuturor, Dum-nezeu este DRAGOSTE față de noi.

Harul Său este tot mai de neînțeles pentru mine. Prin faptul că Domnul Hristos a devenit Om, harul se leagă într-un mod atît de uimitor de toate fibrele și de toate nevoile inimilor noastre, încît el ne aduce într-o stare pe care n-o poți cunoaște fără să te găsești în ea. Totuși în această stare noi nu sîntem nimic, desi uniți cu Cel ce este totul. Si a nu fi nimic este o poziție prețioasă între toate altele.

Legea poate tortura conștiința noastră, dar harul ne umilește.

„Pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5.8).

Găsim două adevăruri în acest loc: mai întîi, că păcătosul este fără putere și lipsit de resurse. Ca și fiul risipitor, el a risipit toată avuția; iar cînd și-a venit în fire și s-a pregătit să se întoarcă

la tatăl său, el nu avea nimic ce să-i aducă. Toată averea sa, ca a unui marinar naufragiat, este aruncată peste bord, toate sînt în voia valurilor; el însuși, luptînd contra talazurilor întunecate, este aruncat pe plajă, sfîrsit, dezbrăcat, neavînd nimic. Dar, BINECUVINTAT să fie Dumnezeu! În nenorocirea noastră, îl găsim chiar pe această plajă; El este aici pentru noi. Noi știm, în plus, că El nu ne va arunca afară și că ne putem bizui pe toate binecuvîntările pe care Dumnezeu le poate da. „Cel ce n-a cruțat nici chiar pe Fiul SAU, ci l-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile”?

Ceea ce îmi dă sentimentul enormității păcatului este imensitatea harului care l-a îndepărtat.

Pentru „ca să arate, în veacurile viitoare, nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Sa față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.7).

Acesta este felul în care îngerii, care sînt „dom-niile și stăpînirile din locurile cerești” (Efeseni 3.10), vor învăța să cunoască nemărginitele bogății ale harului Său. Ei vor vedea pe sărmanul tîlhar, pe femeia păcătoasă (Luca 7.37) și pe noi în același loc și în aceeași slavă cu Fiul lui Dumnezeu.

Cuvîntul Domnului: „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25.21), răsună ca o muzică plăcută în urechile credinciosului, dar el este prețuit mai ales de cel care știe că numai harul ne poate da una sau alta din aceste caracteristici!

### **Cuvîntul lui Dumnezeu**

*„Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în veac!” (1 Petru 1.25)*

În aceste zile din urmă, cînd se pune la îndoială, în mod insultător, Cuvîntul lui Dumnezeu, este de mare preț să gîndești că un singur verset din Scrip-tură este de ajuns pentru Domnul Isus Hristos ca autoritate; și îi era de ajuns ca să-l facă pe Diavol să tacă.

N-am nici un gust pentru noutăți în interpretarea Scripturii: smîntîna se găsește la suprafața laptelui.

Cuvîntul este în sine însuși propria sa dovadă și are puterea sa proprie, deși, desigur, numai Duhlii lui Dumnezeu poate să ne facă aplicarea exactă. Numai umblînd cu Dumnezeu putem gusta toată dulceața acestui Cuvînt și să ne hrănim cu El. Cred că, în această privință, Duhul lui Dumnezeu este un călăuzitor sigur și poate, dacă așa consideră El că este bine, să ne dea gînduri minunate; dar, pentru ca rîuri de apă vie să curgă din inimile noastre, trebuie să bem din izvor, ca niște însetați.

Să ne oprim și să ne întrebăm: Cu ce a fost ocupat spiritul meu astăzi? Ce a căutat el?

Cuvîntul Dom-nului Hristos a locuit din belșug în mine? Poate că am fost ocupați de politică sau de noutățile orașului sau de propriile noastre treburi! Glasul propriei noastre inimi sau faptele noastre au umplut cea mai mare parte din zi? Atunci n-am fost preocupați de Domnul Isus Hristos.

Este un mare pericol să te ocupi de Cuvînt, netinînd seama de Duhul Sfînt. Nu cunosc nimic altceva care să te despartă mai mult de Dumnezeu, decît a vorbi despre adevăr fără a avea părăsire cu El!

Dumnezeu nu descoperă gândurile Sale „celor înțelepți și pricepuți”, ci „pruncilor” (Matei 11.25). Nu puterea spirituală (puterea spiritului omenesc, folosită la lucrurile lui Dumnezeu) este cea care primește binecuvîntarea Lui, ci numai duhul copilului nou născut, care dorește cu înfocare „lap-tele duhovnicesc și curat” (1 Petru 2.2), găsește binecuvîntare. Inteligența cea mai dezvoltată trebuie să se apropie de Cuvîntul lui Dumnezeu, ca un prunc născut de curînd.

Nu este nici un cuvînt în cartea lui Dumnezeu care să nu poată hrăni sufletele noastre.

Cercetați Cuvîntul lui Dumnezeu cu rugăciune; căutați în el pe Domnul însuși și nu cunoștința; aceasta vă va fi dată, dar inima urmează un drum bun, numai atunci cînd ea îl caută pe Domnul Dumnezeu.

Cred, dragă frate, că ai studiat prea mult Biblia și n-ai citit-o. Eu văd că mereu trebuie să fiu atent în această privință. învățătura pe care Dumnezeu ne-o dă, și nu lucrarea omului, ne face să intrăm în gândurile și planurile lui Dumnezeu descoperite în Cuvîntul Său. N-aș vrea ca cineva să gîndească, poate, că eu nu doresc ca Scriptura să fie mult studiată, însă dorința mea aprinsă este ca ea să fie citită împreună cu Dumnezeu.

Este un Om care cunoaște adevărul, pentru că El este Adevărul, un Om pe deplin mulțumit de Cuvîntul scris: este Domnul. Nu există vicleșug al Satanei, pe care Cuvîntul lui Dumnezeu să nu-l poată zădărnici.

Cînd această viață trecătoare se va sfîrși, nimic altceva nu va rămîne, decît ce a fost produs de acest Cuvînt.

### **Duhul Sfînt**

*„Un alt Mîngîietor!” (Ioan 14.24)*

Dați-mi voie să vă întreb cum tratați acest oaspete divin? - Vorbesc cu mult respect despre această prezență a lui Dumnezeu. - De cîte ori, în cursul unei zile, gîndiți la faptul că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt? Dacă odată, căpetenia țării în care locuim ar veni pentru

cîteva zile să locuiască sub acoperămîntul nostru, prezența sa ar concentra, desigur, toate gîndurile noastre. Este la fel și cu Duhul Sfînt care locuiește în noi? Adeseori nu ne gîndim la El; dar ne vom aminti de El, dacă facem toate lucrurile în așa fel încît să-I placă Domnului.

Prezența Duhului răstignește egoismul și ne eliberează de preocuparea cu noi înșine, pe calea pe care mergem, pentru că El ne umple de un singur subiect: Isus Hristos.

Acolo unde sfîrșește viața firii pămîntești, începe cea a Duhului și, în mod practic, în măsura în care firea pămîntească este ținută ca moartă, avem puterea de a arăta viața Duhului.

A avea Duhul Sfînt este un lucru; a fi însă plin de Duhul Sfînt este un alt lucru. Cînd El este singurul izvor al gîndurilor mele, atunci sînt „plin de Duhul” (Efeseni 5.19). Dacă El a luat în stăpînire inima mea, eu am putere să fac să tacă ceea ce nu este de la Dumnezeu, să-mi păzesc sufletul de rău și să mă las condus de El în toate faptele vieții mele și în purtarea mea.

Adesea am nevoie de muștrare, dar firea păcătoasă nu poate să facă observații firii mele păcătoase; și ea nu se va supune nici firii păcătoase a altuia; dar, dacă merg într-adevăr în puterea Duhului, voi avea autoritatea lui Dumnezeu pe măsura mea și Satan va trebui să cedeze Duhului Sfînt.

Dacă cineva vorbește în adunare și de obicei lucrarea sa nu zidește, cred că trebuie oprit. Niciodată n-am putut să înțeleg că Adunarea lui Dumnezeu ar putea fi locul unde firea păcătoasă ar fi liberă să lucreze, fără a fi înfrîntă; este o nebunie să gîndești că așa ar trebui să fie. Doresc ca cea mai deplină libertate să fie dată Duhului Sfînt, dar nici una firii păcătoase.

Duhul se revarsă ca niște „rîuri de apă vie” din sufletul aceluia în care locuiește și plinătatea lui curge spre tot ce îl înconjoară, fie că în jur este un pămînt bun, fie că este un nisip uscat; dar, oricum, felul de a fi și puterea Duhului se manifestă printr-o țîșnire fără încetare.

Noi ar trebui să fim în stare să-i reducem la tăcere pe toți vrăjmașii, nu prin priceperea, prin inte-ligența sau prin cunoștințele omenești, ci în puterea Duhului. Dacă alții nu cred în Cuvîntul lui Dumnezeu, eu nu vreau să părăsesc sabia Duhului, pentru că ei îi nesocotesc tăișul. Eu știu că el este pătrunzător ca o sabie cu două tăișuri și pentru aceasta, mă servesc de el.

Cînd un om este plin de Duhul lui Dumnezeu, care-i dă putere adevărului din inima lui și claritate vederii sale morale, puterea ademenitoare a vrăjmașului tulbură imaginația. Oricît de nesupus ar fi el în ceea ce privește adevărul, lui îi place supranaturalul, dar îi lipsește puterea sfîntă de a deosebi lucrurile, pentru că este străin de sfîntenia și de caracterul lui Dumnezeu: el nu are stabilitatea unui suflet care are cunoștința lui Dumnezeu ca pe o comoară a sa, a unui suflet care știe că are totul în El și nu are nevoie de alte minuni!

**Desăvârșirile lui Hristos**

*„Toată ființa lui este plină de farmec”. (Cântarea Cântărilor 5.16)*

Domnul Isus Hristos este, în Sine însuși, rezumatul tuturor frumuseților și a tuturor desăvârșirilor posibile. Ce era deci viața acestui Isus, Om al durerii și obișnuit cu suferința? Era o viață de activitate, într-o retragere neștiută de oameni și care-i per-mitea dragostei lui Dumnezeu să pătrundă în colțurile cele mai ascunse ale societății, peste tot unde erau cele mai mari nevoi. Această viață nu se punea la adăpost de nenorocirile din această lume, dar, prețios har!, ea făcea să pătrundă aici dragos-tea lui Dumnezeu.

În timp ce prima faptă a lui Adam este o împlinire a voii sale, Domnul Isus Hristos apare în această lume de nenorociri, consacrându-Se în dragoste, spre a face voia Tatălui Său. El a coborât aici pe pământ și S-a lepădat de Sine însuși; printr-o atitudine de predare totală în fața Tatălui Său, El a venit pînă la noi, pentru ca, oricît ar costa acest lucru, Dumnezeu să fie slăvit.

Adam s-a făcut vinovat de singurul fapt de neascultare pe care l-a putut săvârși; dar Cel ce dispunea de toate resursele puterii nu S-a folosit de această putere, decît pentru a arăta o slujire mai desăvârșită și o dependență mai întreagă. Ce prețioasă este pentru noi priveliștea căilor Domnului!

Cu cît era mai credincios, cu atît era mai bat-jocorit și contrazis; cu cît mai mare era smerenia Lui, cu atît mai puțin era prețuit; dar toate acestea nu schimbau nimic în căile Sale, pentru că El făcea totul numai pentru Dumnezeu. Față de mulțimi, față de ucenicii Săi sau înaintea judecătorilor nedrepti, nimic nu strica din desăvârșirea căilor Sale, pentru că în toate împrejurările, El făcea toate pentru Dumnezeu.

Omul Isus Hristos „creștea în înțelepciune și în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2.52). El era tot-deauna slujitorul fiecăruia. Primul lucru de care am fost izbit, citind Evangheliile acum cîțiva ani, m-a făcut să spun: iată un Om care niciodată n-a făcut ceva pentru Sine însuși. Ce minunăție să găsești aici pe pământ un asemenea Om! Dumnezeu este singura Sa parte.

Evangheliile ne ajută să-L cunoaștem pe Acela în care nu era deloc egoism. Ele ne deschid inima Sa, totdeauna primitoare pentru toți. Oricît de adîncă era propria Sa suferință, El mereu Se gîndea la alții. El putea să-l înștiințeze pe Petru în grădina Ghetsimani și să-l umple de încredere pe tîlharul pocăit care era răstignit alături de El. Inima Sa se arăta mai presus de împrejurări; El nu lucra niciodată sub influența împrejurărilor, ci trecea prin ele, potrivit gîndului lui Dumnezeu.

Satisfacerea, înălțarea și înaintarea eului, acestea sînt totdeauna principiile acțiunilor oamenilor. La scumpul nostru Mîntuitor era un devotament adevărat, o dragoste curată și o slujbă lipsită de cea mai mică frîntură de căutare de Sine însuși.

Nimic din ceea ce-și dorește omul cu atîta înfocare nu se găsea în El; doar El putea să spună: „Nu primesc slavă de la oameni” (Ioan 4.41).

Găsim la apostoli minunate dovezi ale dragostei și, cum spunea Domnul Isus Hristos, fapte mai mari ca ale Sale. Erau la ei încercări sufletești ale inimii și, prin har, cunoștința dragostei care întrece orice măsură, dar nu vedem la ei această uniformitate care era în Domnul Hristos. El era Fiul Omului care, deși fiind aici pe pămînt, era în cer (Ioan 3.13). Un om ca Pavel era un instrument cu coarde, pe care Dumnezeu îl atingea și din care scotea o melodie minunată; dar Domnul Isus Hristos era însăși melodia.

Dumnezeu să ne facă să prețuim frumusețea desăvîrșită a acestui Isus Hristos care S-a coborît pînă la noi!

### **Credința**

*„Viața pe care o trăiesc acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu!” (Galateni 2.20)*

Credința mă face să văd că Dumnezeu este mai mare decît păcatul meu și nu că păcatul este mai mare decît Dumnezeu.

Nu legați slujba voastră decît numai de Dum-nezeu și nu de persoane particulare. Puteți să fiți încurajați prin legătura frățească; inima își poate găsi astfel un loc de recreere, dar trebuie să lucrați prin propria voastră credință și prin puterea voastră individuală, fără să vă sprijiniți pe cineva, oricine ar fi el; căci, dacă lucrați astfel, nu puteți fi un slujitor credincios. Slujba trebuie să fie măsurată cu credința și părtășia personală cu Dumnezeu. În toate timpurile, prin lucrarea individuală a fost adusă binecuvîntarea sufletelor și din clipa în care această lucrare s-a pierdut, puterea mărturiei a decăzut. Tendința spre asociere are ca rezultat, pentru noi, că ne sprijinim unii pe alții.

Simplitatea unei vieți de credință are un farmec pe care nu-l cunosc cei care niciodată n-au realizat-o.

Nu scapi de greutatea drumului credinței, căutînd să le ocolești; trebuie să stai deasupra lor, prin puterea lui Dumnezeu. O greutate poate să fie foarte apăsătoare, dar ea nu constituie o piedică decît pentru necredința inimilor noastre, atunci cînd urmăm calea voii lui Dumnezeu;

căci credința se bazează pe Dumnezeu și greutățile nu sînt nimic în fata Lui.

Experiența ar trebui să întărească credința, dar este necesară o credință vie pentru a te servi de o experiență. Prin credință este cinstit Dumnezeu.

Satan este satisfăcut cînd reușește să ne îndepărteze, prin frică, de calea curată și simplă a credinței.

Credința lucrează în felul lui Dumnezeu și Îl descoperă în mijlocul împrejurărilor diferite, în loc să fie stăpînită de ele. Superioritatea credinței asupra a ceea ce o înconjoară este vădită. Ce odihnă sufletească, să poți da mărturie de această credință în mijlocul păcatelor acestei lumi sărmâne!

Ceea ce caracterizează credința este că ea se bazează pe Dumnezeu, nu numai în ciuda greutăților, ci chiar în ciuda imposibilităților.

N-am văzut ca Dumnezeu să-i părăsească pe cei care s-au consacrat lucrării Sale, încrezîndu-se în El! Am cunoscut, dimpotrivă, că lucrătorii Domnului, care datorită soțiilor lor sau din cauza stării proprii lor inimi, au căutat o ocupație suplimentară pentru a veni în ajutorul soțiilor sau familiei lor, au căzut în încurcături morale, iar folosirea lor în depunerea mărturiei a fost mult împiedicată.

O credință pusă la încercare este o credință întărită. Prin încercare, noi învățăm să ne cunoaștem slăbiciunea, dar și credincioșia lui Dumnezeu, grija Sa plină de dragoste chiar în greutățile pe care ni le trimite, pentru ca să trecem prin ele împreună cu El, Domnul nostru slăvit!

Resursele mele bănești s-au micșorat puțin, dar totul merge bine: pentru credință, totul merge bine. „Mulțumiți pentru toate” (1 Tesaloniceni 5.17). Dacă totul vine de la Dumnezeu, totul trebuie să fie bine.

Este în ceruri El, Cel care are puterea de a-Și înfăptui toate gîndurile. Dacă noi avem credință și mergem în dependență de El, vom simți siguranța îndrumării Lui.

### **Pacea**

*„Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere!” (Filipeni 4.7)*

Oricît de mare ar fi bunătatea lui Dumnezeu, a găsi pacea cu un Dumnezeu al sfințeniei este un lucru atît de serios! Domnul Hristos a făcut pace, dar El vrea ca noi să simțim ce înseamnă să ai nevoie de ea, pentru ca s-o putem cunoaște.

Doriți să căpătați biruința, pentru a găsi pacea? Dar trebuie să avem pacea, pentru a obține

biruința - pacea făcută prin lucrarea Domnului Hristos. Nu găsim pacea decât atunci când vedem că n-o avem deloc.

Evangelhia păcii este pentru noi în Domnul Hristos, dar trebuie să am duhul păcii în inima mea. Pacea a fost făcută pentru noi, astfel încât noi să putem rămîne în pace.

Lucrarea Domnului Hristos dă pacea conștiinței, dă o voință supusă. Lipsa oricărei voințe proprii ne dă pacea inimii în lucrurile mari și în lucrurile mici sau când trecem prin încercări de tot felul, în călătoria noastră pe acest pămînt, în loc de a fi neliniștiți, ar trebui ca în toate lucrurile să aducem cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, în așa fel încît, chiar atunci când îi spunem ce avem de spus, să putem deja să-I mulțumim, pentru că sîntem siguri că harul Său ne va da răspuns, oricum ar fi el. Nu ne spune: „Veți avea ce ați cerut”, ci „Pacea lui Dumnezeu vă va păzi inimile voastre” (Filipeni 4.7). Ce har este să știi că și îngrijorările noastre sînt un mijloc de care El Se servește pentru a ne umple de această pace minunată.

Una din dovezile evidente ale faptului că eu rămîn în Domnul Hristos este liniștea. Partea mea este în alt loc decât aici pe pămînt și eu îmi continui calea. Oricare ar fi împrejurările, dacă rămînem în Dumnezeu, arătăm un duh liniștit. Sufletul nu este numai fericit în Dumnezeu pentru sine însuși, ci el aduce cu sine atmosfera din mediul de unde vine.

Puțină odihnă deoparte ne dă adesea putința să vedem toate lucrurile în liniște, cu ochiul Domnului Hristos. Toate încercările voastre găsesc ele inimi care să se sprijine în așa fel pe Dumnezeu Tatăl vostru, încît, dacă încercările s-ar înmulți, duhul vostru ar fi totuși în pace, somnul liniștit și v-ați putea culca și v-ați scula ca și cum totul ar fi în pace în jurul vostru (Psalmii 3.5; 4.8), pentru că știți că Dumnezeu este viu și că El dispune de toate lucrurile? Este în felul acesta între voi și necazurile voastre sau între voi și cei care sînt pricina acestor necazuri? Dacă așa stau lucrurile, ce rău v-ar putea atinge? Sufletul care este în părtășie cu Dumnezeu va trăi într-un duh de pace. Pentru a fi binecuvîntat, pentru a fi biruitor peste grijile acestei lumi, nu este nimic mai însemnat decât a rămîne în această atmosferă de pace.

Nimic altceva nu păstrează sufletul în bucuria păcii, ca o încredere deplină, bazată pe Dumnezeu. Fără ea, omul va fi mereu nervos, grăbit, plin de neliniște. Dacă pacea lui Dumnezeu vă păzește inimile, vă veți bucura de izbînda pe care o aduce; nu veți arăta nimic în afară, care să fie în contradicție cu această pace sau care să nu se potrivească pe deplin cu ea.

Dragostea și harul lui Dumnezeu, care ne leagă de cer, ne umplu inimile noastre și sîntem în stare să aducem sufletelor tulburate acest calm și această pace, pe care nimic în lume nu o poate distruge.

### Nevoia unei călăuziri

*„Eu te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Psalmul 32.8)*

Domnul întărește pașii omului (Psalmul 37.23). În rîvna sa plină de încredere, unul de curînd întors la Dumnezeu poate să nu-și dea seama de toată însemnătatea, de toată valoarea unei asemenea binecuvîntări; dar cînd ai învățat să vezi această lume ca pe un pustiu fără nici o potecă, înțelegi că este o binecuvîntare de neprețuit să fii călăuzit de Cel ce-ți întărește pașii.

Cînd privim la El, totul este simplu; atunci vedem clar drumul nostru și avem motive care nu ne lasă sufletul pradă nesiguranței. Omul cu inima împărțită, omul nestatornic este nesigur în toate căile sale.

Este o mare bucurie pentru sufletul meu să gîndesc că nu există împrejurare în viața mea, în care Dumnezeu să nu-Și aibă voia Sa precisă; ci El, ca un tată, mă călăuzește în așa fel, ca să nu fac nici măcar un pas, fără ca dragostea Lui să nu fi îngrijit de el, așa cum numai El știe și poate s-o facă.

Domnul să te călăuzească. Este totdeauna bine să aștepti de la El și să nu te grăbești, nici să lași drum liber voinței proprii. „îmi pusesem nădejdea în Domnul!” (Psalmul 40.1). Acesta este un cuvînt al Domnului Isus Hristos însuși. El îngrijește de noi și călăuzește toate împrejurările noastre.

Nu mă îndoiesc că, dacă ne-am ține strîns lipiți de Domnul Hristos, Duhul Său nu ne-ar călăuzi în legăturile noastre cu alții. Nu sîntem totdeauna conștienți de această călăuzire divină, chiar cînd ea există; dar Cuvîntul ne este dat de către Dumnezeu pentru sufletele cu care avem a face, chiar și cînd ele îl leapădă. Totuși, siguranța noastră este să rămînem foarte aproape de El, pentru ca să realizăm ceea ce spune apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!” (Galateni 2.20). În felul acesta, fără să fim conștienți de călăuzirea Sa la momentul potrivit, El lucrează asupra gîndurilor noastre și conduce pașii noștri. Rămînînd în părăsire cu El, avem totdeauna sen-timentul prezenței Sale și ne dăm seama că pentru El vorbim.

Nu poți să desparți Duhul Sfînt de Cuvîntul lui Dumnezeu, fără să cazi în fanatism, pe de o parte, sau în raționalism, pe de alta, și fără să ieși din starea de dependență de Dumnezeu și de călăuzire a Sa.

Oile cunosc glasul Domnului Hristos și, cînd ele nu-L aud, se opresc pînă ce îl aud din nou. Ele nu cunosc decît un singur glas; sînt și multe alte glasuri, dar ele nu le cunosc. Oile sînt făpturi fără minte și mărginite, dar ele cunosc glasul păstorului și numai pe al acestuia. Din

clipa în care glasul Domnului Isus Hristos a ajuns pînă la mine, acesta îmi este de ajuns. El îmi dă, pe calea pe care merg, o pace și o seninătate sufletească pe care nimic altceva nu mi-o poate da. Nici o mare înțelepciune, nici o mare putere nu ne dau pacea, ci ascultarea de glasul Păstorului și cunoașterea Lui. Oile se tem de orice alt glas: „Nu merg deloc după un străin, ci fug de el" (Ioan 10.5).

Păstorul nu inspiră groază, ci dă putere și încredere. Este de ajuns ca glasul Său să fi atins inima odată, pentru ca nimic altceva să nu mai fie necesar.

### **Smerenia**

*„învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima!" (Matei 11.29)*

Din toate relele care ne asaltează, mîndria este cel mai mare rău și este acela, dintre toți vrăjmașii noștri, care moare cel mai încet și cu cea mai mare greutate. Dumnezeu urăște mîndria mai mult decît orice, pentru că ea-i dă omului locul care-I aparține Celui care este în ceruri, înălțat mai presus de toate. Mîndria se opune legăturii cu Dumnezeu și atrage asupra ei pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că „Dum-nezeu stă împotriva celor mîndri" (1 Petru 5.5).

„Cînd străbat aceștia Valea Plîngerii (Baca), o prefac într-un loc plin de izvoare" (Psalmul 84.6). Valea Baca este un loc de lacrimi și de umilire, dar și de binecuvîntare. Pentru unii dintre noi, această vale poate fi pierderea a ceea ce este cel mai scump inimilor noastre sau chiar ce este împotriva voii noastre, un lucru care ne smerește, dar ea este un loc de binecuvîntare. Lucrurile dureroase îm-prospătează mai bine sufletele noastre, decît cele ce sînt plăcute; înviorează nespuse de mult.

Binecuvîntarea și înviorarea vin de la lucrurile care ne-au întristat, care ne-au smerit, care ne-au dezgolit de noi înșine. Cel care este cel mai modest și cel mai umilit va fi cel mai mult binecuvîntat.

Adesea sufletul, căutînd bucuria, n-o poate găsi; bucuria n-ar putea nici să-l curățească, nici să-l binecuvînteze; și pentru a binecuvînta, Dumnezeu trebuie să curățească. Atunci cînd, dezbrăcați de noi înșine, Îl căutăm pe Dumnezeu, aflăm adevă-rata bucurie, ce nu ne poate fi luată de nimeni.

Voi uita eu vreodată smerenia Domnului Isus Hristos? Niciodată, în toată veșnicia, amintirea înjosirii Sale pe pămînt nu se va șterge din memoria mea! În timp ce privirea la Domnul Hristos în slavă umple sufletul de putere și de dorința de a-L întîlni, ceea ce îl hrănește este Pîinea coborîită din cer.

Aceste lucruri fac ca duhul să gîndească la orice alt lucru decît la „eu”. Studiați-L pe acest Hristos, trăiți din El și veți fi schimbați după chipul Său, ca să arătați slava Sa, blîndețea Sa, frumusețea Sa morală!

Domnul să ne facă să fim în așa fel ocupați cu El, Cel care era atît de plin de dragoste și de smerenie, încît si noi să arătăm aceste însușiri.

Adevărata smerenie nu stă atît în a gîndi rău despre noi înșine, cît în a nu ne gîndi deloc la noi. Eu sînt prea rău ca să merit să gîndesc la mine. Ce am nevoie este ca eu să mă uit pe mine însumi și să privesc la Dumnezeu, care este demn de toate gîndurile mele.

Singura adevărată smerenie, ca putere și binecuvîntare, stă în a uita eul în prezența lui Dumnezeu și în bucuria luminii feței Sale.

Doresc să fii zdrobit în așa fel, încît să-L găsești pe Cel care niciodată nu a fost zdrobit. Noi nu știm cum să fim slabi și aceasta este slăbiciunea noastră, căci „cînd sînt slab, atunci sînt tare!”

Duhul smerit nu gîndește prea mult; el primește gîndurile lui Dumnezeu.

„Să aveți în voi gîndul acesta, care era în Hristos Isus” (Filipeni 2.5). Care era acest gînd? Era gîndul de a Se înjosi mereu. Cu cît mai mult Se înjosea, cu atît mai mult era călcat în picioare. El cobora mereu, pînă ce n-a putut merge mai jos, pînă în praful morții. Îți este de ajuns să faci la fel? Îți este de ajuns să ai acest gînd, care era în Domnul Isus Hristos, de a fi mereu călcat în picioare?

Domnul să fie cu tine și să te păzească lîngă El în smerenie, în slujba Sa, dar primind mai mult de la El decît cheltuiești tu pentru El.

### **Încercarea**

*„Domnul pedepsește pe cine iubește!” (Evrei 12.6)*

Domnul Isus Hristos nu face niciodată o spărtură în viața noastră, decît pentru a trece prin ea și a pune sufletele și simțămintele noastre mai îndeaproape în legătură cu El însuși. Cea mai mică înaintare în cunoașterea dragostei și a Persoanei Sale are mai mult preț decît toate suferințele pe care le-a îndurat vreodată omul. Nu este nimic care să se asemene cu această cunoaștere a Lui; ea durează pentru totdeauna.

Toti cei credincioși nu trec liniștiți prin această viață, cu toate că unii pot să fie mai puțin încercați decît alții; dar, la urma urmei, sîntem întristați „pentru puțină vreme, dacă trebuie” (1 Petru 1.6). Nu vă neliniștiți; Cel care ține frînele, care socotește ceea ce vă este de folos, este

Dumnezeu. Lui nu-I place să ne întristeze. El socotește că ne este de folos să trecem pe aici, însă numai pentru un timp. Adesea simțim o foarte mare încurcătură când aducem greutățile noastre înaintea lui Dumnezeu.

„Cum aş putea” - va zice, uneori, un credincios întristat - „când durerea mea este rodul păcatului meu? Aş putea, cu inima întreagă, să aduc necazurile mele înaintea lui Dumnezeu, știind că le merit?” - Da, căci Domnul Hristos le-a purtat înaintea lui Dumnezeu. Acesta este locul pe care mă pot așeza. Dumnezeu poate să intervină, să-mi vină în ajutor în toată încercarea mea, pentru că lucrarea Domnului Hristos pentru mine a fost pe deplin săvârșită. În general, orice suferință provine din păcat și orice ajutor este întemeiat pe ispășire.

Nu există situație în care să se găsească un sfânt (un credincios), în care să nu poată căuta prezența lui Dumnezeu, pentru a fi ajutat.

Am fost foarte fericit în timpul bolii mele; ea m-a făcut să simt mai mult ca oricând că cerul și sînul lui Dumnezeu sînt refugiul meu, să văd că voi viețui, că voi fi în veci cu El.

Mîndria și o dîrzenie fermă (plină de stoicism) în fața suferinței nu ni se potrivesc. Sufletele noastre nu sînt aduse în felul acesta la Dumnezeu, ci dim-potrivă, astfel ele sînt ținute la distanță de El. Când durerea te cuprinde cu totul și pare fără sfîrșit, ea îți dă intimitate cu El, care are voința și puterea de a ne veni în ajutor; iar atunci, noi găsim într-adevăr izvoarele noastre în Dumnezeu.

Dacă am aduce toate amărăciunile noastre înă-intea lui Dumnezeu, pentru a trece prin ele întradevăr cu El, inimile noastre ar fi cu totul libere și fericite de a se uita pe sine și a purta grijă de alții.

Cînd sufletul celui credincios este în încercare, năzuința naturală a credinței lui este de a se îndrepta spre Dumnezeu, ca spre izvorul și nădej-dea sa. Nu există un timp mai plăcut ca cel al uitării de sine și ca cel al încercării, pentru sufletul care se încrede în El.

Cînd privim în urmă, la viața noastră trecută, sîntem îndreptățîți să-L binecuvîntăm pe Dumne-zeu pentru încercările prin care am trecut, mai mult decît pentru orice alt lucru.

El binevoiește să Se coboare în toate împreju-rările noastre și, cu ocazia unei întristări cu totul neînsemnate, intervenția Sa are ca rezultat nu de a ne ajuta să regăsim ceea ce am pierdut, ci de a ne ajuta să-L întîlnim pe Dumnezeu în locul durerii noastre.

Va veni timpul cînd toate suferințele se vor sfîrși, dar Prietenul nostru va rămîne. El este Acela a Cărui dragoste a fost pusă la încercare, este Prietenul nostru adevărat. El a intrat în cele mai adînci neliniști ale inimilor noastre și vrea să ne facă părtași bucuriei Sale pentru totdeauna.

## Părtășia

*„Cu așa drag stau la umbra lui" (Cîntarea Cîntărilor 2.3)*

Moise îl vedea pe „Cel ce este nevăzut" (Evrei 11.25); aceasta îi dădea hotărîre. Cînd a realizat el prezența lui Dumnezeu, Faraon nu mai era nimic. Cînd părtășia noastră cu El este întreruptă, ceea ce ne caracterizează este slăbiciunea și nesiguranța.

Nu este adevărată putere decît în Domnul Hris-tos. Eu n-am nici o putere în vreun alt moment, ci numai atunci cînd sufletul meu este în părtășie intimă cu El. Ori, toată puterea directă a lui Satan se desfășoară mai cu seamă cu scopul de a ne împiedica să trăim din Hristos.

Un scop esențial pe care trebuie să-l urmărim este ca părtășia cu Domnul Hristos să fie atît de adîncă, tot așa ca și predica noastră și toate învățăturile noastre; altfel, învățătura va fi ea însăși fără putere; mai mult, nu vom fi cu Dumnezeu pe acest drum și, în fond, acesta este singurul lucru folositor.

Cînd Dumnezeu are nevoie de slujitori, El poate să-i facă atît de activi cît este nevoie, ca pe Pavel sau ca pe „fiii tunetului"; dar părtășia este pentru El lucrul cel mai prețios. Era o deosebire între Petru și Ioan; inima lui Isus Hristos - Domnul iubit - se odihnea satisfăcută pe a aceleia care se sprijinea pe pieptul Lui.

Sufletul credinciosului ar trebui să aibă legături mult mai strînse cu Dumnezeu, decît cu oricine altcineva. Părtășia sfinților este prețioasă, însă trebuie ca sufletul meu, înainte de toate, să aibă o intimitate de părtășie cu Dumnezeu, care să întrecă totul, căci părtășia sfinților decurge din părtășia cu Dumnezeu.

A te bucura în Dumnezeu, iată părtășia; a-I prezenta o nevoie nu este părtășie. Dumnezeu vor-bea cu Avraam, „prietenu Său" (Iacov 2.23); în aceasta constă părtășia.

Părtășia cu Dumnezeu este locul tainic unde se retrage inima celui credincios. Dacă trăim în legătură cu Dumnezeu, nu ne mai gîndim la noi înșine. Moise nu știa că „pielea feței lui strălucea" (Exodul 34.29), atunci cînd toți în Israel știau. El privise în sus, în afară de el însuși; apoi, întors spre pămînt, purta asupra lui strălucirea cerului.

Nimeni nu poate să fie mai strîns apropiat de noi decît Dumnezeu, pentru că El este în noi. Dar cît de minunată este această intimitate!

Crucea și cununa merg împreună; dar, și mai mult: crucea și părtășia merg împreună. Crucea atinge voința mea firească; pentru aceasta, ea zdrobește și înlătură ceea ce împiedică părtășia.

Dacă nu sînt în părtășie, trebuie ca Duhul Sfînt să vorbească conștiinței mele, în loc să se slujească de mine.

Lucrarea noastră să fie o lucrare de credință, care își trage puterea și chiar existența din părtășia cu Dumnezeu, Tatăl nostru.

Înfățișînd adevărul lui Dumnezeu, dacă nu putem să vorbim ca și cum am vorbi cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), în părtășie cu El, mai bine am face să păstrăm tăcere.

Pot să cercetez Cuvîntul cu sîrguință, dar dacă nu găsesc, prin acest mijloc, părtășia cu Domnul, acesta nu-mi va fi folositor, pentru moment, cel puțin.

În ce își găsește Mîntuitorul bucuria, dacă nu în părtășia cu răscumpărății Săi?

### **Lupta**

*„Sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit!” (Romani 8.37)*

Mulți nu au curajul de a stăruî în lupta pentru adevăr, pentru că ei păstrează unele lucruri care sînt împotriva luminii pe care au primit-o. Se întîmplă poate chiar, vai!, ca ei să piardă lumina după care n-au mers și Satan reușește atunci să cufunde înțelegerea lor în întuneric, asigurîndu-i prin argumentele lui că fac bine că nu caută să cucerească o mai mare parte a moștenirii cerești și că pot să se mulțumească cu ceea ce au deja.

Trebuie să fi îmbrăcat armătura lui Dumnezeu înaintea bătăliei, nu în timpul luptei! Este un lucru extrem de serios de a începe lupta lui Dumnezeu împotriva lui Satan și este un gînd dintre cele mai solemne, că răspunderea mea este de a învinge dușmanul.

Cu cît se arată mai mult puterea Duhului, cu atît omul în care ea se arată este expus furiei lui Satan.

Nu numai că nu trebuie să fim învinși de dușman, dar trebuie să cîștigăm neîncetat teren asupra lui.

Un nou cîmp de lucru dă loc la noi ispite, însă dacă acestea sînt noi, harul necesar pentru a birui este atît de proaspăt, atît de felurit, atît de nemărginit cît îl cer împrejurările - cînd sîntem acolo unde Dumnezeu vrea să ne aibă.

Prin puterea morții, Domnul a distrus toată puterea celui care avea această putere. Moartea este acum arma cea mai minunată din arsenalul lui Dumnezeu, cînd ea este mînuită de puterea vieții. În nici o parte, lupta cu dușmanul nu este simțită mai mult ca în rugăciune; acolo dorește să intervină Satan - vicleanul vrăjmaș al sufletelor noastre.

Dacă creștinul iese din dependența lui de Domnul, el va fi învins de Satan în luptă.

Cred că mulți dintre noi gîndesc uneori că o bună înfrîngere, adusă odată lui Satan, ar fi de ajuns, dar nu este deloc așa. Noi avem ajutorul în Domnul Hristos și siguranța biruinței, însă nu avem nici o făgăduință că lupta va lua sfîrșit.

Moise, Aaron și Hur urcau vîrful muntelui, în timp ce sub comanda lui Iosua, Israel lupta în cîmpie împotriva lui Amalec (Exodul 17). Israel ar fi putut să-și facă socoteli asupra felului luptei, asupra puterii vrăjmașului sau asupra altor lucruri, dar, în cele din urmă, succesul depindea de mîinile întinse ale lui Moise. Ne este foarte greu să socotim că noi și Satan nu sîntem nimic și că Dumnezeu este totul.

Domnul Hristos a suferit, dar n-a cedat niciodată (Evrei 2.18). Noi nu suferim cînd cedăm ispitei; firea găsește plăcere în lucrurile de care este ispitită. Domnul Isus a suferit, fiind ispitit și de aceea „El poate să vină în ajutorul celor ispitiți”. Este însemnat lucru de a constata că firea, cînd este sub influența plăcerilor ei, nu suferă: vai! ea se bucură de ispită. Însă cînd, grație luminii Duhului Sfînt și credinciosiei în ascultare, noi sîntem aduși să fim în stare să ținem piept atacurilor vrăjmașului, atunci suferim. Așa a făcut Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul nostru și Modelul nostru desăvîrșit - și așa avem de făcut și noi!

### **Devotamentul**

*„Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu!” (Filipeni 3.8)*

O predare deplină Domnului Isus Hristos este legătura cea mai puternică, legătura care poate să unească inimile omenești. Ea le dezbracă de „eu” și astfel ele nu mai sînt decît un suflet în gîndurile lor, în intențiile lor și în propriile lor hotărîri, pentru că nu au decît un singur scop.

Avînd slava înaintea noastră, avîndu-L pe Domnul Isus Hristos înaintea noastră, putem spune cu toată sinceritatea: „Fac un singur lucru” (Filipeni 3.14)? În ce parte sînt ochii noștri îndreptați? Spre ce țintă mergeți? Dumnezeu n-are decît o singură țintă: HRISTOS. Pe drumul Damascului, Pavel L-a văzut pe Domnul Isus Hristos; de atunci, el s-a lepădat de importanța sa, de calitatea sa de fariseu, de ceea ce învățase și de tot ce nu era Hristos. El le socotea pe toate ca pe niște gunoaie, pentru a-L cîștiga pe Hristos. Se vorbește de a face un sacrificiu: nu este mai mare sacrificiu, decît de a lepăda niște gunoaie. Dacă ochii ne-ar fi îndreptați mereu spre Domnul Hristos, pentru ca aceste lucruri să capete un astfel de caracter, n-am simți greutate în a le părăsi. Lucrurile îmbracă caracterul lor, potrivit obiectului pe care-l urmărește inima.

Sper că Dumnezeu vă va păzi de orice legătură în afară de legătura Domnului Hristos și că veți găsi în ea din ce în ce mai mult siguranța și bucuria sufletelor voastre.

În orice adevărată bucurie prin predare lui Dumnezeu, Domnul Hristos este Persoana care ocupă primul loc, apoi „ai Săi care sînt în lume” (Ioan 13.1); în sfîrșit, semenii noștri: întîi sufletele lor (apropiindu-i de El), apoi trupurile lor, precum și nevoile lor felurite.

Dragostea Domnului Isus Hristos ne constrînge la cruce și ne îndeamnă să ne predăm fără rezerve Celui ce ne-a iubit atît de mult și S-a dat El însuși în întregime pentru noi. În fața unei astfel de iubiri, învățăm să nu avem nici un gînd mai înalt despre noi înșine și să ne dăm seama că am fost cumpărați cu un preț și nu mai sîntem ai noștri.

Sentimentul că nu mai sîntem ai noștri adîncește în sufletele noastre pe cel al drepturilor Domnului asupra noastră, îndepărtîndu-ne de la gîndul că ar fi vreun merit oarecare în devotamentul nostru.

Numai privind țintă la Domnul Isus Hristos putem să părăsim orice pentru El. Nici lumea, nici inima firească nu vor putea să suporte să-L urmeze pe Domnul Hristos pînă la capăt.

Trebuie să trăim în relațiile firești ca și cum nu le-am avea și să ne manifestăm în aceste relații ca din partea Domnului Hristos.

Poți să fii o binecuvîntare pentru soțul tău, întărindu-l, mîngîindu-l și încurajîndu-l în ostenele și încercările care însoțesc slujba Domnului; însă nu încerca să-i slăbești rîvna. Cîteodată, unei femei îi place să-l aibă pe soțul ei pentru ea și cînd acesta este un lucrător al Domnului, este un mare rău. Am cunoscut o femeie care a compromis în felul acesta slujba unui frate la lucru. Un soț trebuie să aibă grijă de soția sa, s-o prețuiască și să vegheze ca să nu o negligeze în nici un fel, însă tovarășa unui frate care lucrează pentru Domnul trebuie să pună slujba și lucrul soțului ei în primul rînd. O femeie înțeleaptă, care-L caută întîi pe Domnul pentru ea însăși, îi dă de asemenea primul loc în ceea ce privește soțul ei și nu-l iubește mai puțin pe acesta din urmă.

O, cum ne vom da seama, în ziua Domnului Hristos, că ceea ce am păstrat în inimile noastre pentru noi înșine nu a fost decît pierdere și mizerie!

### **Temeri ale necredinței**

*„Voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic!” (Isaia 12.2)*

Nu trebuie să dați prea mare importanță bucuriei sau tristeții voastre. Nici prin una, nici prin alta, nu puteți să adăugați ceva la lucrarea desăvîrșită a Domnului Hristos. Dacă cineva a plătit

datoriile mele, nici durerea mea, gândind la nebunia cu care le-am făcut, nici bucuria mea de a le ști achitate nu adaugă ceva la plata care a fost făcută, cu toate că și unul și altul din aceste sentimente sînt firești și drepte. Avraam a găsit pe munte un loc unde putea mijloci pe lângă Dumnezeu, în timp ce Lot zicea: „Nu pot să fug la munte, înainte ca să mă ajungă prăpădul!” (Geneza 19.19). Necredința socotește totdeauna drumul credinței ca fiind cel mai greu de ales; totul este întuneric pentru ea pe acest drum. „Lui nu-I este rușine să ne numească frați”; ne va fi nouă rușine să-L mărturisim pe Domnul și Stăpînul nostru în fața lumii? Nu face socoteli în sine însuși cu privire la clipa în care vei mărturisi că ești al Domnului Hristos; fă acest lucru îndată, cu hotărîre; aruncă-te în apă fără teamă și încrede-te în Dumnezeu pentru urmări. Știu din experiență că o mărturisire deschisă și sinceră că ești al Domnului Hristos eliberează sufletul mai mult de jumătate din frămîntările lui. Pot să spun, de asemenea în cunoștință de cauză, că dacă prin puterea Domnului, un om este adus în stare să spună tovarășilor și prietenilor săi: „Eu sînt al Domnului Hristos și trebuie să mă port așa cum vrea El”, el nu va suferi ca aceia care, temîndu-se de a-I mărturisi Numele Celui pe care doresc totuși să-L slujească, se tîrască fără putere și fără bucurie, pentru că nu au curajul să mărturisească.

Nu cunosc un cuvînt mai potrivit să umple sufletul de pace ca acesta: „Nu vă îngrijorați de nimic!” (Filipeni 4.6). De cîte ori am trăit puterea acestor două cuvinte: DE NIMIC!

Cît de puțin cîștigăm prin prudența necredinței! Mai mult, ea favorizează ocazii pentru puterea și atacurile vrăjmașului.

Niciodată necredința, oricît de bune ar fi intențiile ei de a se asocia lucrărilor credinței, nu poate să facă altceva decît să strice.

Cît de mult riscă copilul lui Dumnezeu să se abată din drum cînd se așază sub ocrotirea necredincioșilor, în loc să se sprijinească pe ajutorul lui Dumnezeu, în toate greutățile care sînt de nelipsit pe calea credinței!

Satan cîștigă o intrare largă, pentru a face distrugeri într-un suflet, din clipa în care acesta admite umbra unei neîncrederi cu privire la Dumnezeu.

Cînd necredința lucrează, ea nu produce decît tulburare și groază.

Cînd într-o inimă rămîne un geamăt oarecare, care nu se ridică spre Dumnezeu ca spre Dumnezeul harului, pentru că există oarecare neîncredere în privința Lui, aceasta este arătarea firii și lucrarea vrăjmașului. Ni se întîmplă uneori să fim abătuți (cu toate că aceasta se poate întîmplă RAR, fără o oarecare lipsă de credință), însă toate vor merge bine dacă le vom aduce înaintea lui Dumnezeu.

Neliniștea care vede că vine primejdia nu este credința care face față greutăților prin care

Dum-nezeu găsește potrivit să ne facă să trecem.

Cînd sufletul este trist sau abătut, aceasta nu este o stare de păcat; însă păcatul se ivește cînd nu ne încredem în Domnul Dumnezeu.

Nu mă tem de nimic, atît timp cît Mîntuitorul meu trăiește și Numele Său este ISUS HRISTOS!

### **Despărțirea de lume**

*„Isus Hristos, Domnul meu, pentru care am pierdut toate lucrurile și le socotesc ca un gunoi!”  
(Filipeni 3.8)*

Un creștin ceresc socotește ca o rușine orice semn al lumii care ar fi asupra lui.

Omul ceresc care poate să spună: „Am murit împreună cu Hristos” este singurul care se elibe-rează de tot ce aparține Egiptului. Principiul mondenității este dezrădăcinat din inima aceluia care, mort și înviat împreună cu Domnul Isus Hristos, trăiește o viață cerească. Asocierea cu lumea ne împiedică să învingem lumea.

Chemată la slavă, credința părăsește în mod ho-tărât Egiptul; nu acolo Și-a așezat Dumnezeu slava. A fi în largul tău în lume înseamnă a nu fi în largul tău în cer.

Mă tem că sfinții nu se ostenesc cu despărțirea lor de această lume vinovată înaintea lui Dumnezeu prin stăruința ei în rău și îndepărtarea de El.

Cu un Mîntuitor lepădat trebuie să mergem, întregul sistem al acestei lumi este o piatră de poticnire întrebuințată de Vrajmaș pentru a abate inimile de la Dumnezeu; fie că este vorba de îmbrăcăminte, de falsele aparențe, de lingușiri, tot ceea ce ne așază în poziția omului bogat (din capitolul 16 al Evangheliei după Luca) este o cursă. Cerul este deschis pentru a primi un Hristos lepădat: să ne amintim mereu acest fapt.

Samson era un nazireu, pus deoparte pentru Dumnezeu, sfințit pentru Domnul; ca semn de punere deoparte, părul său nu trebuia să fie tăiat. Atîta timp cît porunca și hotărîrea divină au fost ținute, puterea i-a rămas întreagă. Putea să pară că nu este vreo legătură între părul lung, netăiat, și o putere de neînvins, dar Dumnezeu era prezent; și un Dumnezeu de care ascultăm și pe care îl cinstim este pentru noi un Dumnezeu al puterii.

Planul lui Dumnezeu este să ne lege de cer. Trebuie ori să aveți cerul fără lume, ori lumea fără cer. Cel care a pregătit Cetatea nu poate să dorească pentru noi alt lucru între acestea două.

Este o foarte mare diferență între a părăsi lumea și a fi părăsit de ea. Această ultimă situație

pune la încercare toate aspectele importanței noastre personale, ascunse mai adânc în sufletele noastre decît ne-am putea închipui.

Activitatea de care avem cea mai mare nevoie este aceea care are ca scop de a-L prezenta pe Domnul Isus Hristos sufletelor în așa fel încît să producem devotament pentru El, înlăturarea mon-denității, o viață în care să se facă „un singur lucru”: căminul, îmbrăcămintea, tot felul nostru de a fi să arate că Domnul Hristos este totul pentru noi.

Ieșim din mijlocul oamenilor lumii, pentru a intra în legătură de fii și fiice cu Dumnezeu cel Atot-puternic (2 Corinteni 6.17-18); dacă nu facem așa, nu este posibil să ne bucurăm de această legătură. Dumnezeu ne vrea să fim în legătură cu El, ca fii și fiice ale Lui: această poziție față de El este necunoscută pentru ei.

Cu cîtă înțelepciune, Dumnezeu n-a ales „mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Corinteni 1.26). Aceștia socotesc că este foarte greu să-și supună toate avantajele lor acelorale ale lui Dumnezeu. Dacă o adunare este formată din frați bogați, se poate întîmplă doar unul din aceste două lucruri: fie ei vor deveni practic săraci și fără pretenții, fie vor deveni lumești.

O inimă împărțită este o nenorocire pentru un creștin. Cînd inima este plină de Domnul Hristos, în ea nu mai are loc nici o dorință după slava lumii. Dacă Domnul Hristos locuiește în inima voastră prin credință, nu vă veți pune întrebarea așa de des: „Ce rău este în aceasta sau în aceea?” Vă veți întreba mai degrabă: „Fac aceasta pentru Domnul Hristos? Poate El să mă aprobe?”

### **Bucuria**

*„O bucurie nespusă și glorioasă” (1 Petru 1.8)*

Ceea ce ne împiedică să ne bucurăm nu sînt greutățile drumului, ci o inimă împărțită. Cînd un creștin merge cu lumea, conștiința îi face reproșuri și, dacă întîlnește creștini duhovnicești, este nenorocit în tovărășia lor; de fapt, el nu este fericit în nici o parte.

Creștinismul nostru nu ar trebui să fie o religie de regrete, ci o bucurie necurmată a inimii.

„Bucurați-vă totdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți Iui Dumnezeu pentru toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5.16-17). Există o legătură mai intimă între aceste trei stări de suflet decît sîntem noi, în general, dispuși să gîndim. Bucuria crește totdeauna în proporție cu rugăciunea și cu mulțumirile.

Acolo unde este voia lui Dumnezeu, este fericire. Domnul Hristos este bucuria mea, însă în

ascultare de voia Lui pot să găsesc bucuria dragostei Sale. Pe acest drum descopăr în El izvorul bucuriei adânci și de nespus. El însuși este comoara mea.

De curînd am fost nespus de bucuros, însă de o fericire care mă făcea să nu fiu nimic, la gîndul că eram obiectul dragostei Ivii Dumnezeu. As fi vrut să am sentimente sfinte pentru El, însă gîndul dragos-tei Lui pentru mine mă inunda de bucurie și pace; iar pacea, asemenea unui fluviu, este un lucru foarte adînc.

Dau mai mare importanță păcii decît bucuriei. Mi-ar place să vă văd în stăpînirea, zi de zi, a unei bucurii mai adînci decît care să se arate; dar dacă Domnul Hristos este în adîncul inimii voastre, bucuria va fi profundă.

Necazul este un lucru bun, căci el are ca efect să ne aducă să găsim în Dumnezeu un izvor de bucurie mai abundent.

Adevăratul efect al unei bucurii reale în lucrurile lui Dumnezeu este de a ne dezbrăca de „eu” și de a ne conduce să gîndim foarte puțin la noi înșine.

Apostolul îi îndeamnă pe creștini să se bucure (Filipeni 4.4): ei dau astfel mărturie despre prețul pe care îl are Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul.

„Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei care mă ascultă astăzi să fiți așa cum sînt eu, afară de lanțurile acestea!” (Faptele Apostolilor 26.29). Ce fericire și ce dragoste (căci în Domnul Hristos aceste două lucruri merg împreună) sînt exprimate în aceste cîteva cuvinte! Pavel, acest sărman prizonier bătrîn, disprețuit, uitat, ajuns la capătul slujbei sale, era un om bogat în Dumnezeu. Ani binecuvîntați erau cei petrecuți în închisoare! El putea să se dea ca model de om fericit, căci bucuria îi umplea inima.

Dacă Pavel plîngea gîndindu-se la mulți care, numindu-se creștini, se purtau ca vrăjmași ai crucii, el se bucura totdeauna în Domnul (Filipeni 3.18 și 4.4). În El se găsește o fericire pe care nimeni nu o poate strica. Nu indiferența în fața durerii este cea care ar putea să ne împiedice să plîngem, ci există în Domnul un izvor de bucurie care merge lărgindu-se în întristare, din pricina caracterului Său neschimbat. El este, în Sine însuși, singurul izvor infinit de curat. Numai cînd bem din acest izvor putem să-i iubim pe alții. Dacă dragostea noastră pentru ei nu-și are izvorul în Dumnezeu, pierdem ceva din El însuși. Cînd sîntem curățiți de toate celelalte bucurii, cea care vine de la El rămîne în toată prospețimea ei.

## **Dependența**

*„Despărțiți de Mine nu puteți face nimic!” (Ioan 15.5)*

Cînd sîntem cu adevărat slabi, Dumnezeu nu ne părăsește; însă dacă nu avem sentimentul slăbi-ciunilor noastre, trebuie să învățăm să-l cunoaștem prin experiență.

Marea problemă pentru noi este să ajungem la o deplină dependență de credincioșia lui Dumnezeu și de dragostea Sa neobosită, care ne vor conduce pînă la capătul călătoriei.

Conștiința slăbiciunii sale îl va împiedica pe un credincios de a îndrăzni să facă un pas fără Dumnezeu.

Locul în care se află puterea este totdeauna acela în care sîntem nevoiți să ne sprijinim pe Dumnezeu. Condiția ca un suflet să fie într-o stare bună este dependența conștientă de Dumnezeu.

Să ne găsim plăcerea în dependență, în gîndul că o Persoană divină Se interesează de nevoile noastre și ne poartă de grijă.

Nimic nu este mai trist decît să vezi pe un creștin că trăiește liniștit și confortabil pe o cale lesnicioasă, pe un drum ușor al mondenității, mergând înainte, zi după zi, fără nici o dependență de Dumnezeu.

Avem în fața noastră două posibilități: să rămînem în dependență de Dumnezeu sau să cădem.

În fiecare amănunt al vieții noastre, nu există binecuvîntare decît în dependența de Dumnezeu. Dacă, vorbind acum, aș înceta să trăiesc în dependență de El, chiar prin acest fapt aș pierde complet binecuvîntarea care ar rezulta pentru sufletul meu. „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Eu nu pot să vorbesc, iar dumneavoastră nu puteți să ascultați cu folos, fără a fi în dependență de Domnul. Nu putem să facem o vizită folositoare, fără ca mîna Sa să fie cu noi!

Ceea ce avem de făcut este să ne sprijinim pe brațul Domnului, orice s-ar întîmplă; și să NU ne agităm ca să găsim ajutor în altă parte.

Putem să spunem lucruri adevărate în rugăciunile noastre sau în mărturisirea noastră, însă dacă nu realizăm dependența noastră de Domnul, nu vom avea puterea Sa în luptă.

Dacă biruința nu ne conduce la închinare, ne despărțim de Dumnezeu îndată ce ea a fost cîștigată. Cît de trist este să vezi că o biruință nu duce, adesea, decît la bucurie, în loc de a ne aduce să realizăm o dependență mai mare de Dumnezeu și să găsim tot mai mult plăcerea noastră în El!

Să ne amintim că, dacă sîntem în întregime în dependență de Domnul, ispita nu ne va atinge, încercarea poate să vină; dar, ca Domnul Isus, noi vom putea spune: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?” (Ioan 18.11). Dacă sîntem aproape de Dumnezeu, orice încercare devine o ocazie prețioasă de a arăta o mai mare ascultare; altfel, ea este o ispită de a ieși din calea dependenței.

Nu putem să ne depărtăm de El nici măcar un singur moment. Și cît de prețios este să ne încredem în El! Simt că toată lucrarea noastră ar trebui să fie expresia formală și pozitivă a gîndului lui Dumnezeu; și este un lucru solemn să gîndim că noi depindem astfel direct de El și lucrăm ca din partea Sa.

Nimeni nu poate să ne smulgă din mîinile Domnului Hristos, însă pentru ce ne-ar fi spus acest lucru, dacă n-ar fi fost un pericol real, de care trebuie să ne păzească? Lupul răpește și împrăștie oile (Ioan 10.12). Acest cuvînt „răpește” este același ca în versetul 28: „lupul nu poate să răpească oile din mîna Păstorului”. Cu toate aces-tea, răspunderea noastră intră în joc aici. Noi trebuie să depindem de El și să ne abandonăm îngrijirilor Sale care nu dau greș; ele sînt tot atît de prețioase pe cît este de necesară dependența de El.

### **A purta crucea**

„Să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9.23)

Înainte de a lua crucea pentru noi înșine, în fața noastră stă crucea Domnului Isus Hristos care a suferit și „Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți”.

Trebuie ca noi să părăsim totul în această lume: orice legătură cu ea trebuie ruptă. Cu cît un lucru are preț pentru inimile noastre, cu atît este mai periculos, cu atît mai mult trebuie disprețuit. Sen-timentele firești nu sînt rele; însă pentru că Domnul Hristos este lepădat de această lume, tot ceea ce ne leagă de pămînt trebuie să fie jertfit pentru El. Cu orice preț trebuie să-L urmăm; trebuie să învățăm să ne urîm propria viață și chiar s-o pierdem, decît să lăsăm să scadă rîvna noastră în a-L urma pe Domnul.

Vom avea crucea, însă pentru ce să ne temem de ea? Ea ne este salvatoare, pentru că ea ne îndepărtează de această lume. Ea zdrobește voința noastră; ea ne eliberează de eul nostru, rupînd poate legătura cea mai scumpă inimilor noastre. Crucea are o putere nespus de plăcută, cu toate că ea nu este un lucru plăcut: dacă ar fi plăcut, n-ar mai fi cruce.

Domnul Isus Hristos este bunul Păstor; El își conduce oile; „El merge înaintea lor și oile Îl urmează” (Ioan 10.4). Ucenicii erau înspăimîntați, urmîndu-L pe Domnul Isus, căci El îi

conducea la cruce. Crucea este pe drumul care duce la slavă. Crucea este aceea care ne eliberează de tot ce ne împiedică să-L vedem pe Domnul Isus Hristos în slava Sa.

Cu cât mai multă credinciosie va fi la un creștin, cu atât, fără îndoială, el va întâlni suferințe, însă cu atât mai din belșug vor fi mîngîierile. Numai să luăm crucea și, dacă este într-adevăr cruce, Îl vom găsi pe Domnul Isus cu ea, iar în sufletele noastre vom găsi primele licăriri ale slavei.

Domnul zice: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să-si ia crucea și să Mă urmeze”. Dacă voi Mă urmați, pot să vă dau crucea; este tot ceea ce vă pot da pentru moment. Veți fi ca Mine și foarte aproape de Mine; însă, dacă sînteți în drum spre slavă, puteți să vă așteptați să dați de cruce. Sînteți gata să vă împovărați cu crucea voastră sau să vă întrebați dacă nu cumva este alt drum mai bun, dacă n-ar fi un altul? Domnul nu cunoaște altul, nici eu nu cunosc.

Tot ceea ce ne îmbie să fim plăcuți lumii și să ne conformăm obiceiurilor oamenilor înlătură rușinea crucii și ne îndepărtează de Domnul Hristos. Dacă inima mea se încrede în întregime în El, am parte de cruce și de încuviințarea Sa și găsesc intimitatea Domnului Hristos, totul fiind plăcut cînd El este prezent.

Ne este necesar să trecem prin suferințele, ca și prin bucuriile lucrării Domnului. Sîntem fericiți dacă întristările noastre, cît și bucuriile noastre sînt ale Lui. Cu cît trăim mai mult în El, cu atât reproducem imaginea fidelă a ceea ce este El însuși și cu atât mai mult întâlnim împotrivirea lumii. În plus, vom experimenta lipsa de simpatie din partea creștinilor care nu vor să meargă pe urmele Sale; însă, dacă suferim împreună cu Domnul Isus, vom domni împreună cu El.

Dacă ne bucurăm într-o măsură oarecare de poziția Domnului Isus în cer, trebuie de asemenea să fim părtași aici, pe pămînt, poziției Sale și să fim urîți ca și El.

### **Privind la Isus**

*"Noi îl vedem pe Isus încununat cu slavă și cu cinste" (Evrei 2.9)*

Privim noi țintă spre cer? Vai, ce inimi schimbătoare avem! Cît de superficiale și nehotărîte sînt aceste inimi! Duhul Sfînt îndreaptă totdeauna privirile noastre spre Domnul Isus și vrea să le țină fixate spre El. Scopul obișnuit al Duhului este de a-L descoperi și de a-L slăvi pe El.

Este un lucru bun să sfîrșim cu noi înșine și să fim răpiți cu Domnul Isus Hristos în cer. Avem dreptul să ne uităm păcatele, avem dreptul să uităm orice altceva, în afară de Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul nostru scump.

Felul în care apostolul îi sfătuiește pe credincioșii evrei să se lepede de orice îi împiedică, fie păcat, fie greutăți, este de subliniat: este ca și cum le-ar arunca departe de ei, ca pe niște greutăți nefolo-sitoare (Evrei 12.1). Și, de fapt, când ochii noștri sînt îndreptați spre Domnul Isus Hristos, nimic nu ne este mai ușor. Dimpotrivă, nimic nu este mai imposibil, dacă ochii noștri se depărtează de la El.

Vreau să vă îndemn cu stăruință să priviți mereu la Domnul Hristos, ca să fiți asemenea Lui aici, pe pămînt. Nu este nimic altceva care să umple sufletul de binecuvîntare și de încurajare sau care să-l sfințească, decît să fii ocupat de acest lucru, nimic care să dea un sentiment mai viu al dragostei divine.

Să facă Dumnezeu să ne apropiem de El pentru a-L adora, pentru a ne hrăni și a trăi din El, întemeindu-ne în același timp pe sîngele Lui prețios. Socotiți-L la dreapta lui Dumnezeu, acum, pe El care a fost aici pe pămînt Omul umil și răbdător, dar pe care Dumnezeu ni-L dă ca țintă în slava Sa, ca să ne păzească inimile noastre de orice rău, într-o lume de nebunie și mîndrie.

Cînd sîntem preocupați cu Domnul Isus Hristos, micimea a ceea ce sîntem și a tot ceea ce am făcut rămîne în umbră, iar Domnul Isus Hristos singur este scos în evidență.

Este un pericol să fii prea mult preocupat cu răul; acesta nu împrospătează și nu face să progreseze sufletul. „Feriți-vă de orice aparență a răului” (1 Tesaloniceni 5.22), dar ocupați-vă voi înșivă și faceți-i și pe alții să se ocupe cu Domnul Hristos. În felul acesta, răul nu va deveni mai puțin rău, însă va avea un preț mai mic, comparat cu puterea binelui în care rămîne sufletul.

Privind la Dumnezeu, sufletul se ridică deasupra stîncilor și a colțurilor ascunse sub apă; este tot atît de ușor să mergi pe o mare înfuriată ca și pe o mare liniștită.

Dacă Domnul Hristos este viața mea, Persoana Sa și lucrurile cerești devin scopul vieții mele. Orice creatură trebuie să aibă o țintă; Dumnezeu are privilegiul suprem de a nu avea nevoie. Lui îi poate plăcea o anumită țintă, dar eu nu aș putea trăi fără o țintă, întocmai ca și fără hrană. „Noi toți privim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Această viață are o țintă prețioasă și perfectă: este Domnul Isus Hristos în slava Sa.

Știm că oricît de dulce ar fi părăsirea cu sfinții, există în bucurii și în întristări o intimitate cu Domnul Isus Hristos, o părăsire cu El, o dependență intimă de aprobarea Lui, la care nu poate participa nimeni altul. Inima care le cunoaște n-ar putea să se lase lipsită de aceste experiențe.

## **Creșterea**

„Creșteți în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos!" (2 Petru 3.18)

Marele secret al creșterii este să privești la Domnul și să fii hrănit de harul Său.

Este minunat de a constata uneori progresele pe care le face un suflet într-un timp de necaz. El a fost mai mult cu Dumnezeu și, într-adevăr, numai acest lucru ne poate face să progresăm. Găsim atunci mult mai multă încredere, liniște, lipsa faptelor proprii voințe, mai multă dependență de Domnul, intimitate cu El, independență față de împrejurări. De asemenea sînt mult mai puține chestiuni de pus la punct între noi și El. Atunci toată binecuvântarea care este în El lucrează asupra sufletului și se răsfringe în el; cine va spune despre duioșia unei astfel de experiențe? Ce schimbare aduce ea în viața unui creștin, care pînă atunci se vedea, poate, fără cusur în umblarea sa!

Dacă dorim să creștem cu „laptele duhovnicesc și curat" (1 Petru 2.2), avem nevoie de învățătura Duhului Sfînt și pentru aceasta trebuie să ne obișnuim să fim evlavioși, „lepădînd orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de invidie și de defăimare" (1 Petru 2.1), astfel încît Duhul Sfînt să nu fie întristat. Creștinul a lăsat să lucreze în inima lui invidia, înșelătoria, ipocrizia? În acest caz, nu poate fi la el nici strop de creștere în adevărata cunoaștere a lucrurilor lui Dumnezeu.

Ceea ce se numește de obicei „viața creștină înaintată" constă, simplu, în a ieși din Romani 7, pentru a fi în Romani 6 și 8, progres foarte real, de fapt, și spre care mulți dintre slujitori ar dori să vadă trecînd sufletele.

Pe măsură ce crește starea noastră spirituală, greutățile și deprinderile inimii îmbracă un caracter care cere o experiență și o putere mai mare. Progresele noastre spirituale ne aduc aici în mod sigur; Dumnezeu este credincios și nu va permite să fim ispitiți peste puterile noastre.

Cei care rămîn în Duhul în locurile cerești împrumută caracterul ceresc și cresc în lucrurile în care se găsesc.

Pe măsură ce veți crește în cunoașterea Domnului Isus Hristos, bucuria va deveni mai profundă decît cea de la început, de la întoarcerea la Dumnezeu. Îl cunosc pe Domnul Hristos de vreo patruzeci de ani și pot spune că am de zeci de mii de ori mai multă bucurie decît aveam la început. Este o bucurie mai profundă și mai calmă. Apa care se precipită în cascade este frumoasă la vedere și face mult zgomot; dar veți recunoaște că cea care curge în cîmpie este mai adîncă, mai liniștită, mai roditoare.

Găsim trei clase de creștini: părinți, tineri și copilași (1 Ioan 2.12-14). Ioan se adresează de

cîte două ori fiecareia dintre aceste trei clase. Ceea ce-i caracterizează pe părinții în Hristos este că ei îl cunosc pe Cel ce este de la început, adică pe Domnul Hristos. Este tot ceea ce are de spus cu privire la ei; toată creșterea lor a ajuns la acest rezultat. Apoi, schimbînd forma exprimării, el scrie din nou aceste trei clase și se mărginește să repete același adevăr cu privire la părinți: ei îl cunosc pe Domnul Hristos; ei nu sînt ocupați de experiențe, adică de „eu” și de propriile lor inimi. Toate acestea au luat sfârșit, iar Domnul Hristos singur rămîne partea noastră, fără să mai fie nimic altceva care să vină să se adauge la aceasta.

### **Prezența lui Dumnezeu**

*„Înaintea feței Tale sînt bucurii nespuse”. (Psalmul 16.11)*

Este foarte trist cînd prezența lui Dumnezeu, în loc să fie un adăpost pentru inimile noastre, este o pricină de groază și de spaimă. Nu mă îndoiesc că veți întîlni sute de creștini care, în loc de a se simți eparte de casa părintească cînd au ieșit de sub prezența lui Dumnezeu, se simt, dimpotrivă, ușurați.

Sîntem chemați să ne simțim „la noi acasă” în prezența lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos, înainte de a Se întoarce în cer, i-a zis Mariei: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Noi ar trebui să fim în duhul „acasă la noi”, acolo sus, tot așa ca și El însuși. Nu spunea Domnul Isus Hristos cu bucurie, cu încredere, că merge la Tatăl? Și, într-un anumit înțeles, nu avea El sentimentul că Se întoarce acasă? Acesta este locul Bisericii; sîntem chemați să fim „la noi acasă” acolo unde este Dumnezeu și Tatăl nostru, acolo unde El Se bucură de fericirea casei Sale. Oricare ar fi caracterul lumii, fericita noastră locuință ar trebui să fie acolo, tot atît de reală acolo, în Duhul, tot atît de fericită cum este și pentru Domnul Hristos.

Uneori ne bucurăm de pace, de Cuvînt, de un cîntec, de o rugăciune, fără să realizăm prezența lui Dumnezeu. În acest caz, nu găsim aceeași putere, nici aceeași experiență a inimii, ca atunci cînd ar fi El prezent. Este foarte important nu numai să avem o gîndire corectă, dar s-o avem împreună cu El. Dacă cercetați propria voastră inimă, veți descoperi că puteți să cîntați fără să realizați prezența însăși a Domnului Hristos.

Descopăr că tendința constantă a activității, mai ales aceea a unui spirit energic, chiar dacă este pentru Domnul, este să ne depărteze de prezența lui Dumnezeu. Cînd Dumnezeu este prezent, El ne așază la locul nostru și-și ia El însuși locul în inimile noastre. Cîtă încredere dă aceasta și cum dispare eul în această bucurie! Marea noastră preocupare să fie aceea de a

rămîne în prezența Sa! Dumnezeu vrea ca noi să nu zicem numai: „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de domnie al lui Hristos" (2 Corinteni 5.10), ci să adăugăm: „Am fost înfățișați înaintea lui Dum-nezeu". Să stăm mai mult în prezența Lui! Tendința de a ne depărta de prezența Sa este izvorul întregii noastre slăbiciuni, ca oameni credincioși, căci numai prin puterea lui Dumnezeu putem toate.

Dacă ai siguranța că Dumnezeu ți-a încredințat slujba Cuvîntului Său, nu fi tulburat dacă ești pus deoparte pentru un timp. Profită de această despărțire de moment de lucrare, pentru a căuta mai mult prezența Sa. Vei învăța multe lecții sal-vatoare în izolarea ta, prin incapacitatea ta de a înainta, însă vei învăța și mai mult de la El Însuși.

Prezența Domnului în suflet aduce ruina completă și nimicirea eului. Este prețios lucru să par-curgi evangheliile și să crești suficient în intimitatea Domnului Isus Hristos, pentru a distinge gândurile Sale în toate. Trebuie pentru aceasta să trăiești mai mult cu El și aici se găsește, în cele din urmă, binecuvântarea. Urmînd de aproape pașii Săi, nu vei întîlni niciodată altceva decît desăvârșirea.

### **Lucrarea**

„Dumnezeul al căruia sînt și căruia îi slujesc" (Faptele Apostolilor 27.23)

Dragostea pentru Domnul Isus Hristos ne îndeamnă la lucru: nu cunosc un alt motiv. Orice lucrare adevărată trebuie să rezulte din cunoașterea Domnului Isus Hristos Însuși. În zilele noastre, marele secret al puterii este credința în prezența Duhului lui Dumnezeu.

Viața ascunsă cu Dumnezeu este unicul mijloc de a trăi în public pentru El. Orice activitate în afară, care nu este rodul vieții lăuntrice, tinde să ne facă să ne manifestăm fără Domnul Hristos și să-L înlocuim cu eul. Îmi este frică de o mare activitate fără mare legătură cu El.

Cît de mult avem nevoie în lucrare să ne sprijinim, în întregime, pe Duhul Sfînt și cît de simplu este totul cînd facem aceasta! Ceea ce ne dă putere este să ne ținem strîns alipiți de Domnul Hristos; altfel, inima se întristează sub apăsarea lucrului și sîntem în pericol de a pierde această legătură de inimă și această capacitate de a prezen-ta cu proștețime dragostea lui Dumnezeu, sufletelor.

Gîndesc că în lucrarea Domnului nu ai totdeauna această libertate a Duhului care distinge orice lucru în deplină lumină. Este nevoie să mergi uneori prin credință, fără să vezi. Cei mai buni lucrători ne-au dat această mărturie: un apostol, un sărman vas de lut, angajat în lupta dintre Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul, și Vrajmașul sufletelor, va simți cîteodată lovitura

luptei.

Să dea Dumnezeu lucrători după inima Sa, care să-L poată înfățișa sufletelor pe Domnul Isus Hristos!

Un adevărat lucrător, un „om al lui Dumnezeu”, este o mare comoară, cea mai mare și cea mai de preț din lume.

Este un lucru primejdios să fii deodată chemat să ocupi un loc în lucrare. Un proverb spune: „Accep-tarea omului nu este totuna cu aprobarea lui Dum-nezeu”, cu toate că Domnul Dumnezeu poate să ne-o dea pentru a favoriza înaintarea adevărului; dar, dacă ne mulțumim numai de rezultat, rămânem la distanță de izvor și aceasta devine o piedică datorită căreia sufletele noastre se ofilesc, în loc să fie mijlocul de a ne conduce lângă cei asupra cărora ar trebui să ne răspîndim bogățiile Domnului Isus Hristos.

În măsura lucrării tale, caută fata Domnului și odihnește-te în El. Lucrul este o favoare care ne este acordată. Fii mai întâi în pace și fericit în sentimen-tul harului, apoi să dai această pace altora. Aceasta este adevărata slujbă, în urma căreia poți să vii foarte obosit trupește, însă susținut și fericit în sufletul tău. Odihnește-te sub aripile Domnului Dumnezeu, apoi reia-ți slujba, pînă ce va veni adevărata odihnă.

### **Dragostea divină**

*„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.8)*

Lucrurile cele mai adinei sînt cele mai simple: vorbesc de dragostea desăvîrșită a lui Dumnezeu. Cînd ajungem într-adevăr să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Îl cunoaștem ca fiind dragoste. Atunci, știind că totul ne vine de la El, cu toate că sîntem într-un pustiu - în orice loc sau împrejurare ne-am găsi - noi ne explicăm orice lucru prin dragostea Lui.

Nu există decît un singur domeniu în care Dum-nezeu să nu poată să-Și fie de ajuns: este acela al dragostei Lui. Dragostea Lui are nevoie de alte ființe pentru a le face fericite.

Legea spune: „Să iubești” și este o poruncă dreaptă. Dar Evanghelia, Domnul Isus Hristos însuși zice: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea!...”

Nici o făptură, nimic din ce s-ar fi putut vedea vreodată în lume n-ar putea fi ceea ce a fost crucea. Creați una ne face să cunoaștem puterea lui Dum-nezeu, însă ea n-ar fi putut să facă să strălucească dragostea și adevărul Său, cum a făcut crucea. De aceea, crucea rămâne în veci mijlocul minunat și binecuvîntat prin care învățăm ceea ce nu poate fi învățat în nici o altă parte: tot ceea ce este Dum-nezeu!

Există atâtea rele, atâtea egoism în inima omului, încât dragostea lui Dumnezeu este pentru el o taină și mai neînțeleasă decât sfințenia Sa. Domnul Isus Hristos nu a fost înțeles de nimeni, pentru că-L arăta pe Dumnezeu.

Duhul Sfânt ne face să simțim dragostea Tatălui. El ne arată nu că sîntem mici, ci cît de mare este Dumnezeu.

Unde poate să cunoască credința, în toate adîncimile sale, păcatul omului și ura sa față de Dumnezeu? - La cruce! Dar în același timp, ea vede în cea mai mare întindere triumful dragostei lui Dumnezeu și al îndurării Sale față de oameni. Sulița soldatului care a străpuns coasta Domnului Isus nu a făcut decât să arate ceea ce vorbea despre dragoste și îndurare.

Este într-adevăr o dureroasă încercare de a ne vedea luată, printr-o lovitură neașteptată, o ființă iubită care este o parte din noi înșine. Cu toate acestea, ce diferență cînd poți să vezi în aceasta dragostea Domnului! Această mîngîiere schimbă totul. Dragostea lui Dumnezeu, care a coborît în mijlocul morții, a luminat orice întuneric, prin cele mai prețioase raze ale sale; și aceste întunecimi nu servesc decât să dovedească cît de prețios este să ai o astfel de lumină.

Trebuie ca Domnul Hristos să fie totul pentru noi; altfel, vom fi repede descurajați. Dacă Domnul Isus Hristos nu este singurul scop al vieții noastre și dacă dragostea Tatălui nu este aerul pe care-l respirăm pentru viața sufletelor noastre, nu sîntem pe calea cea bună.

„Domnul disciplinează pe cel pe care-l iubește” (Evrei 12.6). Cuvîntul trage două concluzii din acest adevăr: 1) Disciplina n-ar avea niciodată loc fără cauză; 2) Ea n-ar avea niciodată loc, fără dragostea din partea lui Dumnezeu. Pentru aceasta nu trebuie s-o disprețuim, căci există o cauză în mine pentru care Dumnezeu sfințeniei și al dragos-tei trebuie s-o practice; mai mult, nu trebuie să pierd curajul, pentru că dragostea Lui este cea care mă lovește. Tatăl disciplinează pe fiul pe care-l iubește.

### **Dragostea divină**

*„Dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19)*

Domnul, pe care am învățat să-L cunosc și să-L prețuiesc ca pe Cel care Și-a dat viața pentru mine, este același Domn cu care am a face în toate zilele vieții mele; și toate căile Sale cu privire la mine sînt bazate pe aceleași principii de har ca și mîntuirea mea. Cît de prețios și de încurajator este să știu că, în această clipă chiar, Domnul Isus Hristos încearcă față de mine aceeași dragoste pe care o arăta murind pe cruce pentru mine.

Moartea Sa a deschis stăvilarele, astfel ca valurile dragostei divine să se poată revărsa în

întregime asupra sărmanilor păcătoși.

„Moartea Domnului” (1 Corinteni 11.26)! Este cu neputință să găsești două cuvinte care, alăturate unul altuia, să dea un gând așa de însemnat ca acesta! Cîte lucruri sînt cuprinse în faptul că Cel care Se numește Domnul A MURIT!

Ce odihnă pentru un sărman suflet, cînd înțelege!

### **Renunțarea la sine**

*„În zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine...”* (2 Timotei 3.1-2)

Firea păcătoasă se închide totdeauna în ea însăși, pentru că este egoistă. Cînd sîntem în Duhul, există totdeauna înțelegere pentru alții.

Cînd ne gîndim mereu la noi înșine, ne este cu neputință să fim în fața altora niște martori ai lui Dumnezeu. Relele usturătoare, pe care le produc egoismul și iubirea de sine, pregătesc lucrarea duhului rău în suflet.

Iubirii îi place să fie un slujitor, iar egoismului îi place să fie slujit.

Dacă sînt pătruns de căile, de gîndul, de Duhul Domnului Isus, nimic altceva nu-mi va fi mai vrednic de ură ca arătarea eului. Nu veți găsi niciodată în Domnul Hristos o faptă provenind din acest urît izvor: nu numai că nu are în El nici o trăsătură de egoism, dar EUL nu există în El.

Cînd sufletul este predat lui Dumnezeu, Domnul este cu el în încercare și-l păzește într-o liniște perfectă. Spiritul de dragoste al Domnului Isus Hristos este cu el. Dacă, dimpotrivă, mă ocup numai cu mine însumi, acesta este spiritul egoismului.

Duhul Sfînt nu are deloc părtaşie cu „eu”. Inima nu este eliberată atîta timp cît Duhul n-a ațintit gîndurile mele asupra Domnului Isus. Prezența roditoare a Duhului lui Dumnezeu răstignește egoismul și ne eliberează de ocuparea cu noi înșine; ea ne umple de un singur lucru: Mîntuitorul Isus Hristos.

În casa lui Dumnezeu și în strînsa Lui apropiere avem privilegiul să sfîrșim cu noi înșine.

Voința noastră proprie și faptul că facem din „eu” centrul nostru sînt sursa oricărei mizerii a noastre; căci împrejurările din afară pot să ne pună la încercare și să ne producă durere, însă nu mizerie morală; aceasta vine din propria voință agitată și nemulțumită.

Tendința firească a inimilor noastre este de a procura plăcere eului nostru. Aceste plăceri pot fi nevinovate, însă ele întorc inimile de la Dumnezeu și sînt pătate de păcat. Unii întreabă:

„Ce rău este în aceste lucruri?” întrebarea este mai degrabă astfel: „Ce folos ai din acestea? Unde îți găsește plăcere inima ta?” îndată ce întoarcem spatele crucii - care este moartea pentru toate - Domnul ne zice: „înapoia Mea!” (Marcu 8.33).

Moise nu căuta să facă să-i strălucească fața și el nici nu știa că-i strălucește: însă el așa era când stătea de vorbă cu Dumnezeu (Exodul 34.29). O față strălucitoare nu se vede niciodată pe sine. Inima este preocupată cu Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul și, într-un sens oarecare, eul dispare.

EUL îl îndepărtează totdeauna pe Dumnezeu, încrederea în sine duce la ruină. „Nu te socoti singur înțelept!” (Proverbe 3.7). Ochii noștri nu pot zări departe, dacă nu văd decît EUL. Rugăciunile noastre, laudele noastre și activitatea noastră sînt foarte sărace și fără valoare și, cu toate acestea, sîntem mîndri de ele. Căutăm slava din partea oamenilor chiar pentru lucrurile pe care ar trebui să le mărturisim înaintea lui Dumnezeu ca păcate de păcat. De asemenea, cît de mult avem nevoie ca inimile noastre să fie dezgolate și să zicem: „Cercetează-mă...vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmul 139.24).

### **Cîntări în noapte**

*„Noaptea îi voi cînta!” (Psalmul 42.8)*

Biruința cea mai însemnată a fost adesea cîștigată cînd ne temeam cel mai mult de înfrîngere; cele mai frumoase cîntece au fost deseori cele din zilele grele, în care nu-L aveam decît pe Dumnezeu ca adăpost. Simt foarte adînc durerea despărțirilor, dar în Duhul totul merge bine. Domnul Isus Hristos este legătura pe care nici o depărtare n-o poate rupe; fără ea, nici o prezență a celor pe care îi iubim nu poate să ni-i facă apropiați.

El ne desparte în multe feluri de această lume, astfel ca noi să ne alipim de Domnul Hristos, Mîntuitorul nostru slăvit, pentru care ne-a creat din nou.

Mînia lui Dumnezeu este totdeauna mai bună decît a omului; asprimea aparentă a lui Dumnezeu prețuiește mai mult decît favoarea lumii. Resortul care o face să se miște este totdeauna DRAGOSTEA, o dragoste condusă de o înțelepciune a cărei desăvîrșire o vom înțelege în curînd.

El face ca ai Săi să simtă că sprijinul Său prețuiește mai mult decît toată agitația lumii.

Sufletul are nevoie în toate zilele de odihna pe care o dă sîngele Domnului Isus Hristos.

Vasele sfărîmate valorează mai mult decît vasele întregi, pentru a arăta puterea nețărmurită și harul bogat al Domnului Isus Hristos.

Mîna Sa bună este asupra noastră într-un fel cu totul deosebit în împrejurările dureroase. N-a socotit că este necesar să ne dea o descriere amănunțită a belșugului lui Iov, dar Duhul Sfînt al lui Dumnezeu ne istorisește în amănunt tot ceea ce a avut loc în timpul încercărilor lui. Așa era necesar și această istorisire va folosi copiilor lui Dumnezeu pînă la sfîrșitul veacurilor. Acolo vom putea vedea lucrarea Dumnezeului nostru. El să ne dea o deplină încredere în El!

Creștinismul a fost semănat în lacrimile Fiului lui Dumnezeu; este rodul muncii sufletului Său, pe care îl va vedea în ziua slavei (Isaia 53.11). De altfel, în orice lucrare (să ne facem bine socoteala!), dacă dorim să avem o binecuvîntare reală, trebuie să suferim din partea opoziției lumii, ba mai mult, în biserică vom simți și mai dureros tristețea pricinuită de starea ei de ruină și de nedesăvîrșirea mărturiei acelor pe care ne-ar place să-i vedem arătîndu-L din plin pe Domnul Hristos.

Evident, firea dă înapoi în fața suferinței; cu toate acestea, dacă o întîmpinăm cu Dumnezeu, puterea și bucuria ne umplu sufletele. În micile greutăți pe care le-am străbătut, am constatat că așteptarea suferinței era mai penibilă decît însăși încercarea. Cînd o străbăteam, eram calm și în pace, în loc să fiu agitat ca atunci cînd o așteptam. Înainte ca ea să vă atingă, dacă ea vă amenință, vă gîndiți la ea, în timp ce, trecînd prin ea, vă îndreptați ochii nu asupra ei, ci asupra Domnului.

Dacă lucrarea necesară poate să se împlinească în noi fără suferință, Dumnezeu nu ne-o va trimite. Dragostea Lui prețuiește infinit mai mult decît voința noastră. Incredeti-vă în El! Dacă El lovește, fiți siguri că El vă va da mai mult decît v-a luat.

Pierderea unei mame este totdeauna imensă. Nimeni altcineva decît mama nu poate să fie o mamă, dar Dumnezeu poate să fie totul pentru noi și față de noi, în toate greutățile noastre. Să ne încredem în El cu adevărat și întodeauna!

### **Omul durerilor**

*„Om al durerii și obișnuit cu suferința...” (Isaia 53.3)*

Domnul Isus Hristos, obosit de călătorie, S-a așezat lîngă o fîntînă (Ioan 4.1). Cugetă deci la Domnul, pe care nici o căpetenie a acestui veac nu L-a cunoscut, însă care era Domnul Slavei, așezat obosit la marginea unei fîntîni, fiindu-I sete și depinzînd de lume pentru o înghițitură de apă, de o lume pe care a creat-o și care nu-L cunoștea!

Domnul Hristos era, oricît a fost prețul pentru El, manifestarea dragostei divine față de oameni.

Ador iubirea care L-a condus să fie făcut păcat pentru mine. Acolo a fost pusă din plin la încercare dragostea care L-a făcut să treacă prin toate.

Este tot atât de plin de învățătură, cât este de înspăimântător, să vezi la cruce ceea ce este omul. Dacă sînt în încercare, ce mă aștept de la prietenii mei? Cel puțin să nu mă părăsească. Dar El? Toți ucenicii L-au părăsit și au fugit (Matei 26.56). Ce mă aștept de la un judecător? Să-l ocrotească pe nevinovat? Pilat își spăla mîinile, zicînd: „Sînt nevinovat de sîngele neprihănitului acestuia!" (Matei 27.24), apoi L-a dat pe mîinile lor, la bunul lor plac! Ce mă aștept de la un preot? Să mij-locească pentru cei neștiutori și rătăciți? Preoții cei mai de seamă au îndemnat poporul să strige: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!" (Ioan 19.15). Toți erau, în acel ceas, împotriva celui Drept, care, în dragostea Lui divină, străbătea toate aceste dureri.

Suferințele Lui vor fi totdeauna pentru noi un abis, pe marginea căruia ne aplecăm cu sentimentul solemn al adîncimilor sale de nepătruns. Aplecîndune ochii într-acolo, harul Său se mărește înaintea ochilor noștri și ne face să simțim că numai o singură Persoană divină, perfectă în toate privin-țele, putea să coboare acolo.

El ne-a cîștigat cu un preț prea mare, pentru a ne mai părăsi! Slăvit să fie El!

El a căutat mîngîietori și n-a găsit niciunul; aștepta să-i fie cuiva milă de El și n-a găsit pe nimeni. A fost încercat pînă în cel mai înalt punct al suferinței și, în fața durerii omenești, a rămas singur, S-a rugat în agonia Sa, nefiind nimeni care să-L mîngîie. Maria din Betania a fost singura care a pătruns în gîndurile Lui. Cît despre toți ceilalți, nimeni nu și-a arătat înțelegere față de El, în timp ce niciodată vreo persoană care avea nevoie de compătimire nu a fost neglijată de El.

Nimeni dintre noi n-ar putea adînci ce a fost, pentru Cel care locuia mereu în sînul Tatălui, încercarea din sufletul Lui, ca Om, de a fi părăsit de Dumnezeu.

Potrivit măsurii cunoștințelor Lui despre sfințenie, El a simțit ce înseamnă să fii făcut păcat înaintea lui Dumnezeu. Potrivit măsurii perfecte Lui cunoștințe a dragostei lui Dumnezeu, El a simțit ce înseamnă să fii părăsit de Dumnezeu.

Este minunat să-L vezi pe El, învierea și viața, aici pe pămînt, pe El, stăpînul morții, coborînd El însuși în moarte pentru noi!

El ne-a dat cea mai minunată dovadă de iubire și El este Acela care Se află lîngă noi totdeauna.

## Dragostea

*„Dragostea este de la Dumnezeu”. (1 Ioan 4.7)*

Cînd sîntem călăuziți de dragoste, este adevărat că oamenii sînt cei pentru care ne dăm, dar Dumnezeu este Cel Căruia ne oferim (Efeseni 5.2).

Este un lucru serios și foarte binecuvîntat, de a face o lucrare directă pentru Domnul. Numai faptul că avem dorința de a intra în lucrare nu dovedește că sîntem chemați pentru ea. Cred că semnul cel mai sigur al acestei chemări este o dragoste arzătoare pentru suflete, dublată de acele ex-periențe ale inimii, în această privință, înaintea Domnului. Cauza slujirii nu este dorința de a vorbi, ci nevoia de a căuta suflete și de a-i întări pe sfinți.

Cîte nevoi, ascunse chiar în sufletele cele mai degradate, ar fi mărturisite, dacă le-am arăta dragostea și bunătatea care ar putea să le dea încrederea! Cîte persoane se amețesc într-un vîrtej de plăceri, ca să facă să tacă frămîntările morale care îi chinuie! Dragostea divină nu numai că răspunde nevoilor, dar ea le obligă să se exprime.

*„Cel care rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu” (1 Ioan 4.16).*

Vă rog stăruitor de a menține acest spirit al dragostei, care este chiar prezența lui Dumnezeu. Păcatul desparte, dar Dumnezeu unește, pentru că El este dragoste; în aceasta se găsește vindecarea oricăror rele, căci toate lucrurile vor fi unite într-o singură Persoană: în Domnul Isus Hristos. Umblați deci în dragoste și veți merge cu putere și spre slava lui Dumnezeu.

Mă tem, pentru Biserica Domnului Hristos, de ÎNGUSTIMEA DE INIMĂ mai mult decît orice alt lucru.

Dragostea-l face pe om în stare să biruiască toate încercările. Dacă i se scuipe în față, nu face nici o obiecție, căci dragostea rămîne și nu-și trage niciodată puterea din împrejurări, ci se ridică mai presus de ele.

Dragostea, cînd este reală, este mijlocul adevărat de a produce sfințenie.

*„Dragostea pentru toți sfinții” (Coloseni 1.4)* este o pricină de binecuvîntare despre care vorbește apostolul; și chiar în ceea ce privește înțelepciunea spirituală, ea aici ne călăuzește: *„ca să puteți pricepe împreună cu toți sfinții” (Efeseni 3.18)*, pentru că toți sîntem în inima Domnului Hristos; ori, dacă ei nu sînt și în inimile noastre, El nu are loc deplin în inimile noastre, pentru că eul L-a înlăturat într-o oarecare măsură; și aceasta este spre paguba noastră.

Dragostea nu obosește slujind, cu toate că slujirea se face adesea în suferință. De fapt, afară de cîteva rare încurajări, ea poartă totdeauna, cum spune apostolul Pavel, acest caracter general: *„Rabd totul pentru cei aleși” (2 Timotei 2.10).*

Cît de puțini dintre credincioși îi prezintă lui Dumnezeu lucrarea dragostei lor, lucrînd astfel pentru El și pentru slava Lui, cu toate că lucrarea este în favoarea oamenilor! Si cu cît ei îi iubesc, cu atît sînt mai puțin iubiți, ceea ce nu-i împiedică în slujirea lor, din dragostea lui Dumnezeu.

Roadele Duhului sînt: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, facerea de bine, bunătatea, credincioșia etc. (Galateni 5.22). Remarcați că primele din aceste roade sînt: „dragostea, bucuria, pacea”. Duhul Sfînt va produce cu siguranță roadele practice care urmează după acestea și arată viața Domnului Hristos înaintea oamenilor, dar roadele lăuntrice, cele care Îl au pe Dumnezeu ca scop, vin în primul rînd, pentru că ele formează starea de suflet necesară pentru a le produce pe celelalte.

### **Hristos este de ajuns**

*„Harul Meu îți este de ajuns!” (2 Corinteni 12.9)*

Este un adevăr prețios că noi nu ne putem găsi în astfel de împrejurări, pentru care Domnul Isus Hristos să nu fie de ajuns.

Am mai văzut cît de perfecte sînt aceste cuvinte: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!” (Filipeni 4.4). În aceasta stă partea noastră pozitivă. Apoi, în ceea ce privește tot ce întîlnim pe pămînt: „Nu vă îngrijați de nimic!” (Filipeni 4.6). Astfel, dacă aducem greutățile noastre înaintea inimii Lui și a tronului Său, avem pace cu Dumnezeu, căci El nu este tulburat de nimic și cunoaște sfîrșitul de la început: pacea lui Dumnezeu vă va păzi inimile voastre! Ce loc sfînt este acesta!

Mai presus de toate, credeți totdeauna aceste cuvinte: „Harul Meu îți este de ajuns!” (2 Corinteni 12.9). Cînd inima se odihnește în Domnul Hristos, totul este ușor; căci ea se îndepărtează de ceea ce ne este o piedică.

Domnul Isus Hristos este totdeauna același: plin de har și de înțelegere, El este de ajuns tinerilor și le este de ajuns bătrînilor. Să fim păstrați în umilință, în așa fel încît să-L cunoaștem pe El și toate izvoarele care sînt în El! Ele sînt în El, chiar pentru cei care sînt singuri; căci El a încercat ce este singurătatea: „Mă veți lăsa singur, dar nu sînt singur, căci Tatăl este cu Mine!”, a spus El ucenicilor Săi, în ultima noapte cînd au fost împreună (Ioan 16.32). Atunci veți putea spune: Nu sînt singur, Domnul Hristos este cu mine.

Cu cît îl vom cunoaște, cu atît vom înțelege că El este totul!

Înțelepciunea noastră constă în a ști că nu putem nimic fără Domnul Hristos: cu El putem să

facem tot ce este după voia Lui. Secretul păcii este de a fi ocupați cu El, din dragoste față de El însuși; astfel vom găsi pacea în El și prin El, iar când va veni încercarea, vom fi mai mult decât biruitori.

Este important de a observa că puterea Domnului Isus în noi poate să ne ridice deasupra tuturor împrejurărilor prin care trecem în viața noastră.

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborîndu-se de la Tatăl Luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1.17). În practică, noi contrazicem adesea acest adevăr, pentru că noi căutăm lucruri de pe pământ, ceea ce nu ne aduce decât dezamăgire. Însă, dacă sîntem dezamăgiți, Dumnezeu nu este niciodată dezamăgit. El ne lasă să fim dezamăgiți privind la noi înșine, ca să învățăm mai bine cîtă nevoie avem de Domnul Hristos și că în El sîntem din plin satisfăcuți.

„Du-mă pe calea veșniciei!" (Psalmul 139.24). Această cale nu este Hristos însuși, singura cale? Lui Dumnezeu îi place să cerceteze căile noastre, ca să ne conducă și să ne arate că Domnul Hristos trebuie să fie pentru noi, practic, ceea ce ne arată în Cuvîntul Său: „Cel dintîi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega al nostru". Tot ceea ce ne conduce pe „calea veșniciei" este bun. Tot ceea ce, zdrobinduse, ne scapă de căile noastre proprii și ne conduce pe Calea Sa ne este salvator. Tot ceea ce urmărește să ne facă să-L apreciem pe Domnul Hristos, tot așa de bine de la început, ca și la sfîrșitul călătoriei, pe un Hristos cunoscut ca partea din care sufletele noastre se hrănesc, cum L-au cunoscut pentru ier-tarea păcatelor noastre, tot ce produce astfel de roade este bun pentru noi.

### **Energia divină**

*„Fac un singur lucru!"* (Filipeni 3.14)

Omul care nu are decît un scop în vedere este un om energic. Singura țintă a unui creștin este Domnul Isus Hristos.

Devotamentul nostru este dorit de Dumnezeu. Pretutindenii, dragostea pentru suflete, care să ne împingă spre a le căuta cu zel, tinde să slăbească. Se poate pierde prima dragoste pentru lucrare, continuînd totuși să lucrăm. Să dea Dumnezeu să se reaprindă în noi această energie a dragostei!

Este sigur că bogații nu intră niciodată în Biserica lui Dumnezeu, fără a mări încercările și greutățile. Veți întîlni bogați care fac parte din bunurile lor și altora, pentru a le ușura sărăcia și acesta este un lucru foarte prețios; dar pretutindenii unde bogățiile păstrează caracterul lor

neschimbat, ele slăbesc puterea Bisericii lui Dumnezeu.

Acolo unde se află energia Duhului este lumină și un ochi clar, care ne face capabili să recunoaștem că numai Domnul Hristos are preț și că tot restul nu prețuiește nimic; aceasta este ceea ce curățește inima celui răscumpărat.

Avem nevoie să fim înprospătați, altfel energia spirituală nu se menține. Nu progresul în cunoștință aduce acest rezultat; ceea ce are importanță este să rămânem lângă Dumnezeu. Acolo dragostea, dragostea Sa lucrând în inimile noastre, se menține și se dezvoltă.

Căutându-L cu ardoare pe Domnul și Harul Său, puterea divină va lucra pentru a ne elibera și a ne face să găsim desfătarea în Domnul Hristos.

Domnul Hristos ne este prezentat în slavă, ca Cel care produce în noi energie pentru a ne face asemenea cu ce este El, potrivit acestei slave. Din contră, când este vorba de a întreține viața lăuntrică și a forma caracterul de credincios, trebuie să ne hrănim cu un Hristos umilit. Acesta este, în parte, subiectul capitolelor 2 și 3 ale Epistolei către Filipeni. În primul din aceste capitole este vorba de viața ascunsă și de caracterul Domnului Hristos coborât pe pământ; al doilea ne arată un Hristos Slăvit, ținta spre care alergăm.

Încercări și pericole venite de afară, neliniști fără încetare provenind din interior, unite cu un curaj care nu dă înapoi din fața nici unui pericol, cu o dragoste pentru sărmăni pătătoși și pentru adunare, o dragoste pe care nimic nu o potolește, acesta este tabloul vieții apostolului, pe care îl găsim în 2 Corinteni 11.23-33, viață de un devotament așa de deplin, încât atinge inima cea mai puțin sensibilă. Acest exemplu ne face să simțim egoismul nostru și ne îndeamnă să îngenunchem înaintea Aceluia care era izvorul dător de viață al devotamentului acestui scump apostol și a cărui slavă îi inspiră acest devotament.

Inimile noastre știu ce înseamnă să lase în urmă lucrurile de pe pământ și să recunoască valoarea și perfecțiunea Domnului Hristos; dar iată un lucru de nimic care este înfățișat ochilor și care se leagă de noi. Ne interesăm noi atunci mai mult de acest lucru de nimic, care va dispărea, decât de toate realitățile stabile care sînt în Domnul Isus Hristos?

Dumnezeu produce în noi dorințe pe care nimic altceva, decât slava, nu poate să le satisfacă. Duhul Sfînt ne dă putere ca să intrăm chiar de acum în stăpînirea acestor lucruri. Aceasta arată pentru noi însemnătatea de a rămîne în această stare: „Tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice laudă, acestea să vă însușelească!” (Filipeni 4.8). Ce bucurie ar umple inima, dacă ar fi așa! Ce creștere în cunoștința și desăvîrșirea Domnului Isus Hristos, dacă am fi obișnuiți să fim acolo unde rămîne Dumnezeu! Secretul unui progres real este ALIPIREA PERSONALĂ DE DOMNUL HRISTOS ÎNSUSI

### **Ajutorul venit din Locul Sfânt**

*„Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea!” (Isaia 40.31)*

Ar trebui să îmbrăcăm caracterul de călători plini de încredere, nu pe acela de călători obosiți. Nu trebuie să spuneți că sînteți bătrîni, ca și cum ați fi obosiți. Cu toate că este „Cel bătrîn de zile”, Domnul nu este niciodată obosit. Trebuie să vă reînnoiți puterile ca vulturul, ca să purtați roade și la bătrînețe.

Izvorul unei adevărate puteri se găsește în harul Domnului. Omul firesc din noi II disprețuiește totdeauna pe Domnul Isus, ca fiind singurul izvor de putere și de orice binecuvîntare.

Dacă drumul Său este „prin Locul Sfânt”, el este și „prin mare” (Psalmul 77.13,19); și dacă sîntem acolo cu El, marea se supune puterii Sale, dar nimănui altuia, să știm! Cînd El lucrează, ea se potolește îndată. Dacă Domnul însuși n-ar fi fost lucrătorul, cît ar fi de nereală pretenția de a atinge toate sufletele care sînt în nevoie! De asemenea este o mîngâiere în a putea privi la El, pentru ca privirea Sa și harul Său să-i atingă.

N-am decît o vorbă bună să vă adresez: „STAȚI CÎT MAI APROAPE DE DOMNUL ISUS HRISTOS!” Veți cunoaște că acolo veți găsi bucuria, puterea și acea cunoaștere a dragostei Sale care susține pretutindeni și face să fie adus tot restul la nimic.

În El este fericirea noastră și viața noastră. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi!” (Psalmul 46.1). Silințele omenești închid ușa acestui ajutor.

Nici o combinație omenească nu este bună niciodată. La timpul Său și în felul Său, Dumnezeu va interveni. Silințele omului dovedesc lipsa lui de credință și de pace; planurile sale și proiectele sale sînt simple lucrări ale firii. Cărarea urmată de Domnul meu L-a condus lîngă Dumnezeu și Tatăl Său, acolo unde este acum așezat scaunul de domnie.

Pentru a-L ajunge, am puterea Lui în tot timpul drumului!

Datoria ne duce totdeauna în greutăți, dar ceea ce ne mîngîie este că Dumnezeu este cu noi totdeauna și că biruința este sigură.

Ocupați-vă cu Domnul Hristos, pentru a fi înprospătați și întăriți! Este un mare lucru de a trece prin suferințe cu El; ele se transformă atunci în izvoare și cu ele harul coboară asupra noastră. Rugați-vă pentru sfinți, pentru ei toți; aduceți durerile lor la Domnul Isus și, în propriul vostru duh, aduceți-L pe Domnul Hristos la toate durerile.

Sînt foarte încurajat la gîndul că, privind la Domnul Hristos, nu numai că văd, dar chiar și

găsesc ceea ce trebuie să fiu. „Am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1.16).

Am, în general, multe lucruri care cîntăresc greu asupra mea, în sfera răspunderii mele; dar le depun înaintea Aceluia a cărui putere se ridică deasupra a tot ceea ce această sărmană lume poate să cucerească și pentru care orice greutate este ușoară. El dirijează toate lucrurile după sfatul voii Sale!

### **Odihna**

*„Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.23)*

Noi privim la starea noastră, la roadele pe care le purtăm, la sentimentele noastre, pentru a ști dacă sîntem ai Lui, dar aceste lucruri nu pot, nici nu trebuie să ne dea odihnă. Domnul Isus Hristos nu spune: „învățați să vă cunoașteți starea și veți găsi odihnă”, ci VENIȚI LA MINE toți care sînteti trudiți și împovărați; așa cum sînteți, „veniți la Mine și Eu vă voi da odihnă”. Odihna noastră nu se întemeiază pe faptul că noi sîntem ceea ce El dorește, ci pe faptul că El este ceea ce noi avem nevoie.

Domnul Isus Hristos dă o odihnă statornică sufletelor noastre. Credința nu socoteste niciodată ceea ce este în noi ca fiind o pricină de odihnă. Ea primește, iubește și ia pentru sine tot ceea ce a descoperit Dumnezeu, toate gîndurile lui Dum-nezeu cu privire la Domnul Isus Hristos, în care se găsește odihna Sa. Domnul Hristos nu a adus numai pacea, dar El ne-a spus: „Vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27). Ce era pacea Domnului Hristos? El era aici pe pămînt într-o intimitate neîntreruptă cu Tatăl Său, în pacea unei părtășii desăvîrșite. El ne dă propriul Său loc și noi avem părtășie cu Tatăl; cînd mergem pe drumul acesta, avem această pace a Domnului Isus Hristos.

Nu este decît un singur Om care nu a avut pe pămînt un loc de odihnă: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-Și odihni capul” (Matei 8.20). Dacă acum avem „un cuib”, un loc de odihnă în Dumnezeu, aceasta se datorește faptului că Domnul Isus Hristos nu a avut nici o odihnă pe pămînt.

După toată truda îndurată de sufletele noastre în această lume, pe care Domnul Isus Hristos a străbătut-o fără a găsi un loc în care sufletul Său, într-adevăr zdrobit, să Se poată odihni, El ne descoperă că ceea ce omul nu găsește în nici o altă parte, găsește în Dumnezeu. Este plăcut să știi că, pînă la urmă, o sărmană inimă obosită, sătulă de ea însăși, de propriile ei căi, de lume și de tot ce are lumea, poate să găsească odihnă în fericirea din sînul Tatălui.

Putem să ne odihnim în Dumnezeu tot așa de bine ca atunci cînd sîntem activi împreună cu

El; pentru că nu putem să lucrăm fără El, chiar voind să facem binele, fără să aducem tulburare.

Domnul Isus Hristos dă odihna supremă, pentru că El este Cel care știe, mai bine ca nimeni altul, ce este pacea în necaz.

Caut să hrănesc inimile cu Hristos; este tocmai ceea ce ele au nevoie, fie pentru liniștea lor, fie pentru a fi formate după chipul Său. Cei care nu sînt cu El nu cunosc adevărata odihnă care se găsește numai în El.

Cu siguranță, ce liniște spirituală îți dă faptul de a te găsi, prin cunoașterea Fiului lui Dumnezeu - Domnul Isus Hristos - în încrederea deplină a inimii Tatălui! Aveți această binecuvîntare? Inimile vă sînt într-adevăr îndreptate mereu spre Tatăl? Puteți să spuneți: „în Domnul Hristos L-am găsit pe Tatăl?”

### **Credincioșia lui Dumnezeu**

*„Dumnezeu este credincios” (1 Corinteni 1.9)*

Trebuie să contăm pe credinciosia lui Dumnezeu de a-i păstra pe ai Săi.

Dumnezeu nu Se va sluji totdeauna de noi în orice ocazie, însă El își va împlini totdeauna lucrarea, iar noi putem și chiar trebuie să ne încredem în El în orice privință.

Răbdarea este adesea un mare leac, știind că există un Dumnezeu care lucrează. în multe cazuri, noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să facă singur tot ceea ce este de făcut pentru noi.

Nu vă îndoiiți de credincioșia Sa. Cît de nerecunoscător aș fi, dacă n-aș da mărturie despre credin-ciosia Sa și despre răbdarea Sa îndelungată, duioasă și prețioasă cu privire la sărmanul Său slujitor!

Gîndesc că simplele atacuri personale trebuie să rămînă totdeauna fără răspuns. Dacă aici am greșit, să ne recunoaștem lipsa; dacă nu am greșit, să aducem totul la Domnul. „Tu vei răspunde pentru mine, Domnul Dumnezeul meu!”

PARTEA NOASTRĂ ESTE SĂ TRĂIM DEASUPRA ACESTOR LUCRURI și să nu ne gîndim la atacuri, ci la suflete. Cînd Dumnezeu lucrează, contăm pe rezultate depline.

Am constatat totdeauna că a aduce, în adevăr, lucrurile la Dumnezeu, acesta este mijlocul de a le vedea împlinite. DRAGOSTEA și HARUL lui Dumnezeu nu dau greș niciodată. Dacă am fi singuri în lume, harul Său ne-ar fi de ajuns și, binecuvîntat să fie Numele Lui, El near fi un însoțitor permanent și plin de dragoste neprefăcută, plin de îndurare fără mar-gini. Pe El și numai pe El să contăm totdeauna.

Apostolul Pavel putea totul prin Cel ce-l întărea. Duioasă și prețioasă experiență, nu numai pentru că ne face în stare să rezistăm oricărei împrejurări, ceea ce este de un mare preț, dar și pentru că astfel Domnul este cunoscut ca Prietenul inimii, stator-nic, credincios și puternic. Pavel nu zice numai „Pot totul”, ci el spune „POT TOTUL PRIN CEL CE MĂ ÎNTĂREȘTE!” (Filipeni 4.13). Este o putere care izvorăște totdeauna din părtășia cu Domnul Isus Hristos, din legătura vie cu El, menținută în inimă. Nu este numai: „Pot totul”, ceea ce este adevărat, ci apostolul Pavel învățase aceasta în mod PRACTIC: el știa pe CINE putea să conteze. Domnul Hristos fusese totdeauna credincios față de el și-l îngrijea, adesea străbătînd multe greutăți, alteori chiar și în timpuri înfloritoare. Pavel învățase să-și pună încredere în El și NU în împrejurări: căci Domnul Isus Hristos rămînea totdeauna Același.

### **Supunerea**

*„Luați jugul Meu asupra voastră”. (Matei 11.29)*

Întreaga putere, cît și întreaga slujbă adevărată și reală sînt urmarea unei predări depline. Îngrijorările nu ne-ar tulbura, dacă n-ar găsi în noi vreun lucru care nu este în armonie cu Dum-nezeu; ele ne-ar atinge ușor, în treacăt, ca o adiere, fără să ne zdruncine. Atîta timp cît voința nu a fost zdrobită în fața măreției lui Dumnezeu, nu se poate să fii într-o stare bună înaintea Lui. Nimic altceva nu formează inimile noastre și nu zdrobește voința noastră, ca bucuria pe care o găsim în Domnul Isus Hristos, în părtășia cu Tatăl.

De fiecare dată cînd lucrez potrivit propriei mele voințe, în orice lucru, înlătur drepturile lui Dum-nezeu cîștigate asupra mea prin sîngele Domnului Isus Hristos. Zdrobirea voinței noastre este un mijloc însemnat de a ni se dăruia înțelepciunea.

„Așa ai găsit Tu cu cale” (Luca 10.21). Acesta este temeiul bucuriei Domnului Hristos. Libera voință nu este altceva decît sclavia Diavolului!

Trebuie ca inimile noastre să fie bine îndrumate, iar voința noastră să fie zdrobită. Dacă îl privim pe Domnul Hristos așa cum ne este înfățișat în grădina Ghetsimani, mai putem noi să căutăm să se satis-facă voia noastră?

Este o deosebire surprinzătoare între un suflet a cărui voință a fost zdrobită și supusă și a unuia care, deși caută să facă binele, îl face după propria sa voință. Cel care trăiește cu Dumnezeu nu este dur, ci supus. Nu există spirit mai blînd și mai capabil de sentimente delicate, ca un spirit supus. În acest caz, voința este separată de sentimente, fără ca să le înlătore; și acesta este un lucru foarte prețios.

Dumnezeu este plin de milă și de îndurare față de noi și față de slăbiciunea noastră. El este duios și milos în căile Sale; dar, dacă sîntem hotărîți să urmăm propria noastră voință, El știe cum s-o zdrobească. Cea mai rea dintre pedepse este să ne lase să ne urmăm propriile noastre căi.

Domnul Isus Hristos a intrat în suferințele omenești (oboseala, foamea) cu o inimă care nu șovăia niciodată cînd I se înfățișa o lucrare a dragos-tei. Este un lucru atît de duios și de prețios să-L vezi în aceste împrejurări și să înțelegi că în toate, El nu avea nici o voință proprie. Cînd I s-a spus: „Cel pe care-l iubești este bolnav” (Ioan 11.36), am fi crezut că va porni la drum îndată. Nu, „El a rămas încă două zile în locul unde era”; El nu avea încă îndrumarea Tatălui Său. Noi înțelegem acum că această întîrziere avea ca scop arătarea divinității Sale; însă, ca Slujitor, El nu avea nici o poruncă și din pricina aceasta nu pleca. Această situație pare prea aspră; casa Lui - dacă s-ar putea spune că ar fi avut una aici pe pămînt - era această casă din Betania. Nu îl veți vedea niciodată pe Domnul Hristos ieșind din poziția Sa de slujitor și, în același timp, El nu a fost aici pe pămînt decît perfecțiunea dragostei.

### **Satisfacție**

*„El a potolit setea sufletului însetat!” (Psalmul 107.9)*

Dumnezeu nu-Și putea găsi satisfacția decît în Domnul Isus Hristos. Putem să căutăm în lumea întreagă, nu vom găsi nimic care să mulțumească inimile noastre, în afară de Domnul Isus Hristos.

Cînd inima a fost umplută de binecuvîntările bogate ale Domnului Hristos, nu va mai căuta satisfacții mărunte, îndreptîndu-se spre ea însăși.

Toate lucrurile care mă vor face fericit în cer, le am încă de acum. Doriți să știți ce-l face pe un creștin fericit în viață și în moarte? Este faptul că Domnul Hristos, pe care-L are astăzi, este Același care va fi în cer. El este la el acasă acolo unde Se află de pe acum Acela pe care-L iubește și care-L cunoaște așa de bine!

Fapt este că inimile noastre sînt prea mari pentru lume și ea nu le poate umple; iar pentru Domnul Isus Hristos, ele sînt prea mici, căci El umple cerul; și totuși El le va umple, pînă ce le va face să dea pe dinafară.

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămînă în voi” (Ioan 15.11). El nu avea nici o bucurie care să vină de la lume, dar El avea o bucurie desăvîrșită în Tatăl. Bucuria Lui era de a aduce roade spre slava Tatălui. El ne arată astfel cum, purtînd roade, putem să avem

bucurie și binecuvântare aici pe pământ. „Și bucuria voastră să fie deplină!” El vrea ca noi să avem o bucurie deplină; nu bucuria care vine din lume, ci acea bucurie pe care o avea El însuși. Dorința Lui este ca noi să avem propria Sa bucurie.

Oricine nu-L cunoaște pe Domnul Isus Hristos are o inimă decepționată. Inima va căuta mereu ceva care s-o mulțumească!

Dacă dragostea Sa nu-mi umple inima, peste tot voi căuta ceva laudă care să mă satisfacă sau mă voi alipi numai de treburile mele. Dacă duhul meu este învăluit de dragostea Domnului Isus Hristos, fluvii de apă vie vor curge din mine.

Nici o mărturie, nici o predică, nici o învățătură, chiar dacă sînt conforme adevărului, nu pot să fie din Dumnezeu, dacă sufletul meu nu a fost el însuși mai întîi umplut de El. Trebuie să bem pentru noi înșine, pentru ca fluviile de apă vie să poată curge; de fapt, orice alt lucru nu face decît să usuce sufletul.

Lumea recunoaște imediat dacă Dumnezeu este centrul vieții noastre. Atunci sufletul nu este într-o stare bolnăvicioasă, ci pe deplin fericit în Dum-nezeu; el a găsit în Domnul Hristos o deplină mulțumire; aceasta face ca viața noastră să fie deosebită.

„Dacă M-ati iubi, v-ati fi bucurat că Mă duc la Tatăl” (Ioan 14.28). Exercițîndu-Și dragostea asupra noastră, El ne face una cu Sine și Se așteaptă ca noi să ne bucurăm de propria Sa fericire. În ce intimitate sîntem aduși, ca să putem spune: „Sînt fericit, pentru că El este slăvit”! Inima mea este satisfăcută de faptul că Domnul Hristos, care m-a iubit și m-a făcut fericit, este, în sfîrșit, satisfăcut la rîndul Său. Îl văd în slava de care este pe deplin vrednic și sînt mulțumit. El Se așteaptă ca noi să fim fericiți de propria Lui fericire.

### **A fi aproape de Dumnezeu**

*„Pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu!” (Psalmul 73.28)*

Cu cît sîntem mai aproape de Domnul Isus Hristos, cu atît înțelegem mai bine că cel ce se atinge de frații Săi, „se atinge de lumina ochilor Săi” (Zaharia 2.8).

Adevăratul efect al acestei apropieri este să mă aducă să fiu în părtășie cu El în ceea ce privesc legăturile mele cu alții, în loc să rămîn sub povara propriilor mele împrejurări. Cum ar putea inima mea să fie ocupată de bucuriile unuia și de suferințele altuia, dacă nu trăiesc în apropierea Domnului Hristos și dacă plăcerile mele nu sînt pline de Persoana Lui?

Ce bine ar fi dacă am fi așa de aproape de Domnul Hristos, ca să luăm de la El orice har și devotament și să corectăm în noi tot ce tinde să se ofilească!

Dacă activitatea mea nu se reîmprospătează în părtășia cu Domnul Hristos, oricât de sinceră ar fi, ea va degenera în rutină și va deveni chiar primejdioasă, căci prin ea, sufletul se depărtează de Dumnezeu, fără să-și dea seama.

Dacă trăim destul de aproape de Domnul Isus Hristos, trăim pentru biserică, în loc să trăim din ea. Nu prin ceea ce găsim, ci prin ceea ce aducem putem sluji în creștinătate. Trăind cu El în lucrurile Lui mărețe, le aduceți cu voi în slujbă și în împrejurările bisericii. Nu trebuie să aveți nevoie de sprijinul pe care-l aduce o stare normală a bisericii. Această stare este dintre cele mai de dorit, însă voi trebuie să fiți pentru Domnul Hristos, oricare ar fi mizeria bisericii.

Dacă trăim lângă Domnul și sîntem în părtășie cu Dumnezeu în Locul Sfînt, îi vom vedea pe toți sfinții cu propriii Săi ochi, ca fiindu-I scumpi, ca fiind obiectul prețios al dragostei Domnului Hristos și rod al muncii sufletului Său. Atunci îți este ușor să mijlocești pentru ei; deprinderea credincioșiei față de ei devine ușoară.

Viața Domnului Isus Hristos este regula absolut perfectă și trainică. În El se unesc, într-un exemplu unic și viu, toate îndrumările scrise. Ferice de cel care are părtășie cu El, pentru a învăța cum să trăiască.

Marea chestiune pentru noi este să fim mai aproape de El, mai atașați în sufletele noastre Per-soanei Sale, decît lucrării însăși; atunci, lucrarea noastră va decurge, ca să spunem așa, din El și, într-o măsură, ca și cum ar fi făcut-o El însuși.

Un timp de retragere este un lucru foarte bun în slujba noastră; aceasta ne așază înaintea lui Dumnezeu, în loc să avem lucrarea noastră înaintea ochilor și, prin acest mijloc, noi simțim de asemenea că lucrarea noastră este în mîinile Lui și nu în mîinile noastre. îmi amintesc că atunci cînd eram bolnav, simțeam că, dacă aș fi fost destul de aproape de Dumnezeu, n-aș fi avut nevoie să fiu cercetat în acest fel. Cel care este cel mai aproape de Domnul Hristos va fi cel care li va sluji cel mai bine și, fără această apropiere, nu poți să-I slujești.

Dacă ești aproape de cer, dacă Domnul Isus Hristos este totul, locurile abia dacă se deosebesc unul de altul; Dumnezeu rămîne Dumnezeu, sfînt și plin de dragoste, iar omul rămîne om.

### **Cădere și ridicare**

*„El îmi înviorează sufletul”. (Psalmul 23.3)*

Obişnuința de a judeca mereu firea păcătoasă în lucrurile mici este secretul pentru a fi păzit de cădere. Este un lucru foarte neplăcut, însă foarte folositor, de a învăța să ne cunoaștem.

Apostolul Petru a fost cernut și a trebuit să învețe că încrederea pe care o avea în el însuși era prima cauză a căderii sale. Nu numai că pînă la urmă Domnul l-a ridicat sufletește, dar a făcut din el un canal de binecuvîntare pentru alții. „Paște oile Mele” (Ioan 21.17), îi spune Domnul Hristos lui Petru.

Smerirea înaintea oamenilor este adesea cea mai bună dovadă de restabilire înaintea lui Dumnezeu.

Dacă sufletul meu a pierdut legătura cu Dumnezeu, inima mea firească va zice: „Trebuie să corectez cauza căderii înainte de a veni la Hristos”. Însă El este plin de har și, dacă noi știm acest lucru, datoria noastră este de a veni din nou la El, imediat, așa cum sîntem și, în sfîrșit, să ne umilim adînc înaintea Lui. Numai în El și prin El găsim ceea ce restabilește inimile noastre.

Pentru a fi într-adevăr ridicat, creștinul trebuie să recunoască momentul în care sufletul său a părăsit legătura cu Dumnezeu, pentru a căuta voința lui proprie. Această legătură nu este pe deplin restabilită, „eul” și voința sa nu sînt în întregime zdrobite, atîta timp cît creștinul n-a des-coperit punctul în care inima sa a început să-și piardă sensibilitatea spirituală, lucru pe care prezența lui Dumnezeu ne face să-l simțim.

Este foarte bine să ai grijă de treburile tale, dar să nu lași ca ele să se așeze între sufletul tău și Dumnezeu. Dacă nu te bucuri de El tot atît și chiar mai mult ca altădată, caută cauza și privește la El, „căci El dă un și mai mare har” (Iacov 4.6).

Cît de adesea, absenta lui Dumnezeu ne face să simțim ceea ce simte El cînd nu l-am prețuit prezența! Dacă încercarea vine să se așeze între inimile noastre și Dumnezeu, într-un fel care ar produce neîncredere, ea devine păcat. Ridicîndu-mă, Dumnezeu poate tot așa de bine să mă scape de greutate, cum poate să mă păzească de a-L supăra. Psalmistul nu zice: „Trebuie ca sufletul meu să fie ridicat înainte de a mă apropia de Dumnezeu”, ci: „El îmi înviorează (ridică) sufletul” (Psalmul 23.3).

Urmăm adesea cu un pas rapid cărarea alune-coasă a păcatului, pentru că prima greșeală tinde să slăbească în suflet autoritatea și puterea, care singure ne pot împiedica de a face alte greșeli mai grave: este vorba de Cuvîntul lui Dumnezeu, unit cu conștiința prezenței Domnului Hristos, care comunică acestui Cuvînt toată puterea practică asupra inimilor noastre.

Este foarte important ca viața noastră lăuntrică să fie menținută la înălțimea activității noastre de afară, altfel sîntem aproape de o cădere spirituală.

Te miri cînd vezi ce poate să creadă un om lăsat la puterile lui, fără a fi păzit de Dumnezeu, acolo unde Vrăjmașul își arată puterea. Noi vorbim de simțul comun și de rațiune (lucruri foarte prețioase în ele însele), însă Biblia ne învață că Dumnezeu singur este Cel care poate să

ni le dea sau să ni le păstreze.

### **Lumina veșniciei**

„Lucrurile care se văd sînt trecătoare, pe cînd cele care nu se văd sînt veșnice”. (2 Corinteni 4.18)

Simt mai mult ca oricînd că toate sînt deșertăciune, în afară de lucrurile veșnice. Toți știm acest lucru, însă orice altceva ne va apărea ca o pierdere cînd îl vom întîlni pe Domnul nostru iubit.

Știu că sînt un lucrător de rînd, însă știu de asemenea că vine ceasul în care, cu excepția harului Său veșnic și a Celui care îi este izvorul, singurul lucru demn de care se va aminti (dacă în acel moment ne va putea veni în amintire), va fi slujba și lucrarea făcută pentru Cel care ne-a iubit.

În curînd va veni timpul în care vom spune despre tot ce, în viața și în calea noastră, n-a fost Isus Hristos: „Acesta a fost timp pierdut!”

Credința străpunge vălul și vede lucrurile nevăzute; acestea își iau adevărata lor valoare într-o altă lume și credința, cînd este vie, vede lucrurile nevăzute.

Cînd îl vom vedea, nu vom regreta nici un sacrificiu!

Domnul, în harul Său, să ridice lucrători la secerișul Său! Inima mea este stăpînită de acest gînd, atîta timp cît nu este cu Domnul Hristos în cer, unde, prin har, va fi pentru totdeauna. Simt tot mai mult că lucrurile care nu se văd sînt singurele reale; nu concep să-mi dau inima pentru nimic altceva.

Dacă trăim pentru a sluji Domnului Hristos, suferința de pe pămînt ne este salvatoare; dar oricare ar fi binecuvîntarea de care sîntem înconjurați, străbătînd suferința, ea nu este mai puțin dureroasă.

Nu vă lăsați deloc; căci dacă slujim într-adevăr Domnului, trebuie - mai mult sau mai puțin - să întîlnim lupte, încercare și durere. Dacă este o lucrare a dragostei și o răbdare a nădejzii pe care o urmărim, este de asemenea o lume a credinței; dar cu toate că aceasta aduce pe cale roade prețioase, pe care le putem vedea că se coc, timpul bucuriei va fi marea zi a secerișului. Înțelepciunea clară și realizarea acestei nădejdi dă lucrării noastre un caracter real și adînc de sfințenie. Dacă doriți să secerați cu bucurie, trebuie să semănați cu lacrimi, căci lucrați în mijlocul răului. Dacă punem griul în snopi, el nu este la adăpost atîta timp cît este pe cîmp, ci îngrijirile prevăzătoare și supravegherea secerătorului țin pînă ce este adus în grînar.

Lot a văzut o cîmpie bine udată și o cetate; el s-a așezat pe pămînt și, prin urmare, s-a găsit în mijlocul judecății. Dimpotrivă, Avraam a căutat o cetate nevăzută și a dobîndit binecuvîntarea și mîngîierea de a-L avea pe Domnul cu el, oriunde se ducea.

Ce fericită va fi partea noastră, cînd ne vom trezi sătui de chipul Său (Psalmul 17.5) și cînd toate greutățile și luptele vor fi luat sfîrșit! Fraților, nu este nimic în această perspectivă, ca să vă facă să tresăriți de bucurie mergînd să-L întîlniți pe Domnul Isus Hristos, nimic care să aducă în fata voastră dispreț pentru lumea aceasta și pentru bucuriile ei întinate? Dragostea și aprobarea Domnului - și nu lucrurile care vor dispărea - să fie mobilul care să vă conducă!

### **Nevoile noastre și plinătatea Sa**

*„Harul pentru a avea ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16)*

Înțelepciunea omenească și filozofia n-au reușit niciodată să-L cunoască pe Dumnezeu; El ni Se descoperă prin nevoile noastre: nevoia ni-L face cunoscut. În felul acesta, atît inima celui păcătos cît și a copilului lui Dumnezeu sînt puse în adevăratul lor loc. Mă înnoiesc că am putea învăța vreodată ceva durabil pe vreo altă cale.

Nu trebuie să fim niciodată descurajați, căci Domnul în care ne încredem nu face și nici nu poate să facă vreo greșeală. Tocmai în 2 Timotei, în care ni se descrie tabloul declinului și al ruinei, apostolul Pavel se așteaptă ca fiul său scump să fie întărit în credință; n-a fost niciodată un timp mai favorabil pentru înaintarea credinței, decît atunci cînd el îi simțea nevoia; și Domnul răspunde totdeauna nevoilor.

Am învățat la cruce ceea ce era Dumnezeu pentru mine, ca păcătos; acum trebuie să învăț cum face față nevoilor mele de om credincios, de care ia cunoștință cînd eu le aduc înaintea Lui. Nu este de ajuns să-mi fie foame; trebuie „să mor de foame” pentru a învăța ce gânduri are El în inima Sa pentru mine. Cînd fiul risipitor a flămînzit, a căutat roșcove pentru a se hrăni; dar cînd pierrea de foame și se întorcea spre casa părintească, abia atunci el a cunoscut dragostea de care era plină inima tatălui său.

Dacă am cunoaște ceva mai mult mîngîierea și bucuria pe care o avem de a fi satisfăcuți cu plinătatea dragostei lui Dumnezeu, am simți că împrejurările de acum sînt chiar nimic.

Ori de cîte ori avem adevărate nevoi în pustia lumii, este un păcat să ne întrebăm dacă Domnul nostru ne va veni în ajutor sau nu. Înseamnă că-L ispitim pe Domnul cînd ne îndoim de izvoarele bunătății Sale pregătite pentru a ne da tot ceea ce avem nevoie.

„Doamne”, a zis leprosul, „dacă vrei, poți să mă curățești” (Matei 8.2). Leprosul era convins

de puterea Lui, dar nu-I cunoștea dragostea cu care Domnul îl puna în legătură; El l-a atins, zicându-i: „Da, vreau, fii curățit!” (Matei 8.3). Dacă cineva atingea un lepros, era necurat și scos afară din tabără; dar Domnul Isus Hristos nu Se poate întina prin această atingere. Sfințenia fără pată, pe care răul nu putea s-o atingă, aduce păcătoșilor dragos-tea de care ei au nevoie.

„Cît de nepătrunse mi se par gîndurile Tale, Dumnezeule!” (Psalmul 139.17). Lucrarea prețioasă, centrul gîndurilor lui Dumnezeu sînt tot atît de înalte față de gîndurile noastre, pe cît sînt de înalte cerurile față de pămînt; lucrarea harului fără mar-gini al lui Dumnezeu, ce adevărată eliberare! Știm noi ce înseamnă să vedem propriile noastre gînduri atît de înguste, atît de mizerabile, înlăturate de gîndurile lui Dumnezeu, care sînt atît de înalte, atît de darnice cu privire la ceea ce sîntem în Domnul Isus Hristos? Domnul Isus Hristos este marele gînd al lui Dumnezeu; gîndurile lui Dumnezeu ne sînt arătate în El. Nu un înger care nu a căzut, ci un păcătos înviat prin Duhul lui Dumnezeu este cel ce poate să intre astfel în gîndurile adînci ale lui Dumnezeu.

### **Puterea**

*„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt”. (Matei 28.18)*

*„Iată că v-am dat putere ...peste toată puterea vrăjmașului”. (Luca 10.19)*

Cînd se fac mari pregătiri pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Domnului, este dovadă că nu se recunoaște binecuvîntarea acestei lucrări „care nu se bizuie pe nimeni și nu depinde de copiii oamenilor” (Mica 5.7). Nu aștept nimic de la om, dacă am încredere în Dumnezeu și lucrez în puterea acestei credințe. Fiecare să lucreze după cum este călăuzit de Domnul. Duhul lui Dumnezeu nu trebuie să fie încătușat de om. întreaga putere își are izvorul în energia și autoritatea directă a Duhului Sfînt în individ.

Avem nevoie de o tărie fără compromis, însă liniștită: nimic nu păstrează sufletul în liniște, ca sentimentul harului; este un semn de putere și totodată de umilință. Conștiința nimicniciei noastre, cu un duh de pace, dă putere pentru a trece biruitori prin toate.

Nu cantitatea, ci calitatea lucrului meu îmi dă mereu de gîndit. Nu fac altceva decît să-mi continui lucrarea fără oprire, însă doresc puterea lăuntrică, o inimă în întregime predată lui Hristos, în așa fel ca să lucrez potrivit plinătății de putere care este în El, neavînd în mine nimic care să mă împiedice să realizez o perfectă părtășie de sentiment cu gîndurile și planurile Sale; într-un cuvînt, Domnul Hristos. Este cu totul altceva de a intra în lucrare cu

convingerea că venim din partea Sa, ca oameni ai Săi de încredere, ducînd mesajul Său, decît de a intra în lucrare fără El.

Domnul Hristos însuși devine tăria voastră, cînd puterea Sa rămîne peste voi. Primiți puterea Lui în slăbiciunile voastre, ca fiind puterea voastră necesară trecerii prin această lume.

În rugăciune, Dumnezeu este al nostru; puterea Sa este pusă în acțiune. Este foarte important pentru noi să terminăm cu noi înșine. Întreaga noastră lucrare traduce starea noastră. O inimă plină de Domnul Hristos, solemnitatea de a avea a face cu suflete cu privire la veșnicie, sentiment pe care îl încercăm atunci cînd sîntem plini de El și vorbim din partea Lui, toate acestea dau greutate și ungere activității noastre.

Nu putem fi o epistolă întreagă a Domnului Hristos, dacă nu dovedim putere asupra oricărei piedici, chiar asupra morții. Moartea ne aparține. Creștinul care trăiește în puterea vieții Domnului Hristos are o autoritate deplină asupra morții. Nu trebuie să fim preocupați cu răul, nici să ne lăsăm îngrijorați în vreun fel de vrăjmaș, ca și cum Dom-nul nu ar avea mîna atotputernică. El a învins și ne conduce la o binecuvîntare deplină, care va fi realizată cînd dușmanul va fi legat. Trebuie să mergem înainte, cu încrederea că puterea îi aparține și că este în mîinile Sale.

Acolo vrea Dumnezeu să fim, unde să găsim binecuvîntarea Lui prețioasă. Fără El nu putem nimic. Cînd El lucrează în harul Său, cît de fericiți sîntem să fim unealta puterii și a binecuvîntării Sale! Chiar experiențele sufletelor noastre în greutățile lucrării ne conduc la El și tot ceea ce produce acest rezultat ne este spre binecuvîntare.

Există putere în Domnul Hristos; în El este totul deplin, pentru orice vă cheamă să fiți sau să faceți!

### **Inima divină**

*„I S-a făcut milă”. (Matei 9.36)*

*„Domnul este plin de milă și de îndurare”. (Iacov 5.11)*

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu” (Ioan 3.16). Iau cunoștință de ceea ce era în inima lui Dumnezeu, în urma dovezii pe care El a dat-o prin faptele Sale. El S-a gîndit la starea mea cînd nu eram decît un păcătos și aveam nevoie de iubirea Lui. „Dumnezeu își arată dragos-tea Lui față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8). În felul acesta știu că inima lui Dumnezeu este cea care pune în mișcare toate faptele, că este izvorul tuturor.

El poate să aibă milă cu cea mai adâncă duioșie, căci El a venit chiar în mijlocul nostru. Dacă omul nu are inimă pentru Domnul Isus Hristos, Domnul Hristos are inimă pentru om.

Există destulă inimă în Domnul Hristos pentru a **126** putea deosebi pe a celui mai rău păcătos. Acesta din urmă găsește că are dreptul la inima lui Dumnezeu, când el nu găsește nimic drept în propria sa inimă. Femeia păcătoasă iubea mult, pentru că i se iertase mult (Luca 7). O inimă zdrobită întâlnea inima lui Dumnezeu și inima lui Dumnezeu Se apropia de o inimă zdrobită. Lucru minunat: ca inima omului să întâlnească într-adevăr inima lui Dumnezeu! Mîna lui Dumnezeu nu lucrează altfel decît potrivit cu inima Sa plină de o dragoste nemărginită pentru noi. Chiar dacă El găsește că este bine ca o întristare să ne atingă, chiar dacă El ne-o trimite, ea vine de la o mîna care nu se înșală niciodată și corespunde totdeauna unei inimi a cărei dragoste este desăvîrșită.

Domnul Isus Hristos putea să spună: „Te-am slăvit” (Ioan 17.4). Cu cît era mai mare răul pe pămînt, cu atît Tatăl era mai slăvit în El. Niciodată enervarea nu a umbrît sufletul Domnului Hristos. Nici o „împotrivire a păcătoșilor” nu-L împiedica vreodată să aibă aceeași inimă pentru om și pentru Tatăl.

O inimă zdrobită se potrivește unui Dumnezeu care vindecă inima.

Cînd cercetăm viața Domnului Hristos aici pe pămînt și învățăm să-I cunoaștem inima și motivele care o însuflețesc, cît de superficiali ne găsim pe noi! Cît de adînci și nepătrunse pentru noi sînt suferințele sufletului Său în mijlocul unei astfel de lumi!

Orice lucru care poate produce în noi îngrijorare, produce totodată grija deosebită a lui Dumnezeu pentru noi.

Există mult mai multă realitate decît gîndim în activitatea plină de atenție a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Domnul își dă osteneala să ne arate dragostea Sa, să ne convingă: „Voi prețuiți mai mult”, zice El, „decît multe vrăbii” (Luca 12.7).

„Sfînte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum sîntem și noi” (Ioan 17.2). El îi așază sub protecția Numelui „Tatălui Sfînt”. El Se bazează pe faptul că vor fi păziți de toată dragostea Tatălui.

Să ne încredem mai mult în El; să căutăm să primim mai mult din partea Sa. Ne putem aștepta la multe favoruri din partea Celui care n-a cruțat pe Fiul Său pentru noi.

Domnul Hristos va fi vin prieten credincios; chiar dacă noi începem să ne afundăm în valuri, El ne întinde mîna și ne scoate din încurcătură. Este bine, pentru sufletele noastre, să simțim mîna Sa în toate împrejurările vieții noastre, chiar dacă, afundîndune, L-am obligat s-o întindă spre noi.

**Sfințire practică**

*„Fiind umpluți cu roada dreptății care este prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu!” (Filipeni 1:11)*

Spuneți că sînteți în Domnul Hristos. Dacă sînteți în Domnul Hristos, Domnul Hristos este în voi; arătați-mi-L deci pe Domnul Hristos și nimic altceva.

Apostolul cere pentru filipeni să fie curați și să nu se poticnească „pînă în ziua lui Hristos” (Filipeni 1.10), adică să nu facă nici un pas greșit în tot lungul drumului, pînă la venirea Domnului Isus Hristos.

Rămînerea în sentimentul harului, în prezența lui Dumnezeu, este secretul oricărei sfințenii, a păcii, a liniștei sufletești. Dacă as vrea să vă descriu un credincios, v-aș descrie pe cineva care nu se gîndește niciodată la sine, ci totdeauna la dragostea Tatălui și la harul Fiului.

Aveți grijă să evitați tot ceea ce-L dezonoarează pe Domnul Hristos? Tot ce umbrește caracterul Domnului Hristos înaintea oamenilor este, într-adevăr, o cădere, cu toate că poate să nu fie un păcat grosolan.

Trăsăturile sub care Domnul Hristos Se prezintă în aceste ultime zile sînt acestea: „Cel sfînt, Cel adevărat” (Apocalipsa 3.7). Da, acestea sînt trăsăturile pe care le ia El și pe care dorește să le vadă la ai Săi, în umblarea lor, în clipa cînd va veni din nou. Trebuie să veghem asupra noastră și a fraților noștri, ca să fim astfel!

Nu cred că atunci cînd credincioșii au ieșit, într-adevăr, din experiențele de la Romani 7, ar putea să cadă iarăși în ele. Se poate să fi primit cu adevărat iertarea păcatelor și să fi găsit bucuria, fără să-ți cunoști eul? Dar este necesar să te cunoști pe tine, pentru a fi eliberat. Atîta timp cît nu sîntem eliberați, păcatul domină asupra noastră; cînd sîntem eliberați, Domnul Hristos este tăria noastră.

Ceea ce înlătură gîndirea la noi înșine și ne sfințește într-un mod practic este privirea la Cel care ne scapă de noi înșine.

Dacă sînteți ispitiți și încercați, priviți direct la El; puțin cîte puțin, vă veți obișnui să vă încredeți în bunătatea Sa, cu toate că este necesar să recurgeți mereu la ea; însă, dacă ochii sînt îndreptați spre El, ei îl vor face cunoscut inimii.

În general, cei care vorbesc mult despre „a fi morți față de fire” vorbesc așa pentru că ei nu sînt morți. În epistola către Romani (6.10) găsim expresiile „mort față de păcat” (7.4) și „mort față de lege”. Este de asemenea scris: „Dacă Hristos este în voi, trupul vostru este supus morții, din pricina păcatului” (8.10); dar gîndul de a fi „mort față de fire” este cu totul străin Sfintei

Scripturi, atât în cuvinte, cât și în felul de a gândi.

Să luăm seama, în lucrurile obișnuite ale vieții, la primul pas care ne-ar depărta de sfințenia lăuntrică și la această consacrare a inimii pentru El, care ne dă secretul Său, adică lumina de sus asupra tuturor celor care ne înconjoară; căci „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El”.

Nu avem niciodată nici o scuză pentru un singur păcat cu fapta sau cu gândul, pentru că harul lui Hristos ne este de ajuns și Dumnezeu este credincios, pentru a nu îngădui să fim ispitiți mai mult decât am putea suporta.

„Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului” (Efeseni 5.10). Este acesta scopul nostru unic? În orice fapt obișnuit al vieții, ar trebui să ne întrebăm: „Este acesta plăcut Domnului? Când cumpărăm o îmbrăcămintă, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu trebuie să fie numai: „îmi va veni bine”?, ci să ne întrebăm foarte serios: „îi place Domnului”? „Aceasta îi place Lui?”

Ceea ce înlătură gândirea la noi înșine și ne sfințește într-un mod practic este privirea la Cel care ne scapă de noi înșine!